

Hermanis Paukšs

“PIRMĀ SNIEGA SINDROMS”

(pikanta komēdija 2. cēlienos)

darbība norisinās pagājušā gadsimta septiņdesmitajos gados

1. CĒLIENS

1. AINA

KAFEJNĪCAS “MIRANDOLĪNA” TERASE. STEFANS LEJNIEKS PIE DIVVIETĪGA GALDIŅA.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kā tu domā, Stefan, kāpēc tu visu laiku tik neķītri blenz uz šīs oficiantītes kājām?

STEFANS. Nevis blenzu, bet vēroju. Turklāt filozofiski, nevis neķītri!

IEKŠĒJĀ BALSS. Tu labi zini, ka “filozofiski vērot” un “neķītri blenzt” ir viens un tas pats.

STEFANS. Pieņemsim. Bet kas tur slikts?

IEKŠĒJĀ BALSS. Vai tad es saku, ka tur ir kas slikts? Šī jautājuma ētiskā puse mani absolūti neinteresē – mani interesē tikai šīs parādības cēloņi kā tādi.

STEFANS. Ak tā? Nu... pieņemsim, tāpēc... ka man šīs oficiantītes kājas liekas acīm tīkamas... glītas... labi veidotas...

IEKŠĒJĀ BALSS. Ā – tā tad tevi šīs meitenes pakaļējās ekstremitātes interesē no tūri estētiskā viedokļa – bez jebkādam utilitārām tendencēm?

STEFANS. Protams, ka bez! Es taču iešanai tās izmantot nevaru!

IEKŠĒJĀ BALSS. Kā to ņem... Zirga kājas tu arī it kā nevarētu izmantot iešanai, bet tas ir tikai tik ilgi, kamēr tu neesi uzkāpis zirgam mugurā...

KRISTĪNE PIENĀK PIE STEFANA.

STEFANS. Man, kā parasts – kafiju un pāris sviestmaizes pēc jūsu izvēles.

KRISTĪNE PIERAKSTA UN AIZIET.

STEFANS. Tas ir mokoši, bet neizbēgami.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kas tad?

STEFANS. Domāt par to.

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet tu nedomā.

STEFANS. Kā es varu nedomāt, ja intuīcija man saka – Stefan... Kaut kas nav kārtībā!... Kaut kas nav tā kā vajag!... Kaut kas nav tā kā agrāk!... Stefan!...

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet tu uzspļauj tai intuīcijai!

STEFANS. Nedrīkst. Intuīcija ir gudra. Intuīcija daudz zina. Daudz vairāk nekā mēs ar tevi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu, nu – un ko tad tā gudriniece tev saka?

STEFANS. Viņa liek pievērst uzmanību faktam, ka ir mainījusies Marutas izturēšanās pret mani.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kā?

STEFANS. Viņa ir sākusi vairāk rūpēties par mani. Kaut kā īpaši uzsvērti rūpēties. It kā gatavotu slimu cilvēku smagai operācijai...

ATGRIEŽAS KRISTĪNE AR PASŪTĪTO. SAŅEM NO STEFANA RUBLI UN PROM.

STEFANS. Un vēl kas... Man šķiet, ka agrāk viņa pēc citiem principiem izvēlējās drēbes. Turklāt pēdējā laikā bieži gadās, ka viņa piesarkst kā noziegumā pieķerta, ja es nejauši uzdrāžos viņai tērpa izvēles brīdī.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kas slēpjas aiz vārdiem – pēdējais laiks?

STEFANS. Apmēram mēnesis... vai pusotra.

IEKŠĒJĀ BALSS. Un tas ir viss?

STEFANS. Tas ne tuvu nav viss. Bet tas ir pietiekami, lai es būtu spiests mēģināt izdarīt zināmus secinājumus, un sajūtas bilst, ka šādu pusapzinātu novērojumu bagāža ir tik prāva, ka jāpaiet krietnam laikam, līdz es spēšu to daudz maz pieklājīgi apzināt.

IEKŠĒJĀ BALSS. Man tevis žēl. Jo uzdevums, ko esi sācis risināt, ir smags un nepatīkams. Un es patiesi nezinu, ko tu iesāksi, ja neapgāžami pārliecināsies, ka tavu sieviņu ar cieņu jāļauj kāds cits.

STEFANS. Tas būs smags trieciens manai smalkajai ciniķa dvēselei. Un es nepavisam nevēlos rakņāties šajā lauciņā – man ir riebums. Un bailes, ka es tur uzrakšu līķi. Bet nerakņāties nav spēka, jo nepārtraukti jūtu gaisā salkanu smaku.

IEKŠĒJĀ BALSS. Naturāli, bet precīzi!

STEFANS. Paldies.

2. AINA

UZ IELAS.

STEFANS. Kur es atrodos?

IEKŠĒJĀ BALSS. Šķiet, ka te tuvumā jābūt Marutas kantorim. Pareizāk sakot – kantorim, kurā strādā Maruta. Vēl precīzāk – kantorim, kurā viņa darbdienās mēdz izniekot savas dzīves labākos gadus.

STEFANS. Kāpēc es te atvilkos?

IEKŠĒJĀ BALSS. Noziedznieku vienmēr velk uz nozieguma vietu.

STEFANS. Neatceros, ka būtu te kādu noslepkavojis.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nekur nav teikts, ka noziedznieki apmeklē nozieguma vietas tikai pēc nozieguma izdarīšanas. Pilnīgi iespējams, ka tu drīzumā te kādu noslepkavosi. Turklāt šķiet, ka noziedzniekam, kaut vai elementāras loģikas dēļ, jāierodas nozieguma vietā ne tikai pēc slepkavības, bet arī vismaz slepkavības brīdī –, ja ne agrāk, lai kā pienākas sagatavotos gaidāmajam pasākumam.

STEFANS. Tātad tu domā, ka tas notiks te?

IEKŠĒJĀ BALSS. Un kāpēc gan ne? Viņi abi, maigi apkampušies, nāk te garām. Tevi nepamanījuši, viņi apstājas un kaisli skūpstās. Tavā sirdī uzbango nevaldāms naidis. Tu izrauj dunci un sāpju cauraustā balsī briesmīgi iekliedzies...

STEFANS. Bet kur es ņemšu dunci?

IEKŠĒJĀ BALSS. Tu varētu vienkārši atvāzt kabatas nazi.

STEFANS. Baidos, ka tas nebūs pietiekoši garš.

IEKŠĒJĀ BALSS. Viss atkarīgs no tā, kur tu to ietrieksi.

STEFANS. Skaidrs. Stāsti tālāk.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tātad tu atvāz kabatas nazi un sāpju cauraustā balsī briesmīgi iekliedzies: "Ak, nožēlojamā!"

STEFANS. Jā – ļoti piemērots teksts.

IEKŠĒJĀ BALSS. Un tad tu sāc viņus abus bakstīt ar savu nazi – dūriens viņai, dūriens viņam, dūriens viņai, dūriens viņam – un tā vienā laidā.

STEFANS. Un cik ilgi?

IEKŠĒJĀ BALSS. Līdz garām iet iecirkņa pilnvarotais un aizrāda, ka te tomēr nav operas skatuve. Tad tu meties bēgt, bet viņu noasiņojošie liķi lēni noslīgst uz vecpilsētas bruģa. Riet saule.

NO KANTORA ĒKAS IZNĀK KĀDA MARUTAS KOLĒĢE UN, PAMANĪJUSI STEFANU, PAMĀJ VIŅAM AR ROKU.

KOLĒĢE. Maruta jau aizgāja!

STEFANS. Uz kurienu?

KOLĒĢE. Cerams, ka uz mājām!

3. AINA

DZĪVOKLIS. PRIEKŠNAMĀ IENĀK STEFANS.

STEFANS. Varbūt, ka es tikai veltīgi bendēju nervus?

IEKŠĒJĀ BALSS. Nervu bendēšana nekad nav veltīga. Katram normālam cilvēkam ir tik sasodīti daudz neironu, ka reti kurš līdz mūža galam paspēj tos visus nobendēt. Katrs nobendēts neirons ir ieguvums. No tā tev ir jāvādās savā dzīvē.

STEFANS. Es cenšos.

NO ISTABAS PARĀDĀS MARUTA.

STEFANS. Cik labi...

IEKŠĒJĀ BALSS. Kas tur labs?

STEFANS. Tad var būt, ka viņa mani tomēr nekrāpj.

IEKŠĒJĀ BALSS. Var būt vai noteikti nekrāpj?

STEFANS. Tavi jautājumi ir necilvēcīgi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Viss loģiskais ir mazliet necilvēcīgs. Fakts, ka viņa ir mājās, diemžēl nav pierādījums viņas neprātīgajai uzticībai, lai gan, protams, neko neliecina arī par viņas iespējamo netiklību. Baidos, ka pretējais fakts no informatīvā viedokļa būtu bagātāks.

MARUTA. Čau! (Noskūpsta Stefanu uz vaiga.)

STEFANS. Čau!

MARUTA. Ēst gribi?

STEFANS. Gribu.

MARUTA. Es tūlīt sataisīšu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kopš kura laika viņa ir pasākusi sasveicinoties bučot tevi uz vaiga?

STEFANS. Viņa to dara apmēram mēnesi. Vai pusotru. Sākumā viņai tas iznāca mazliet neveikli, bet nu jau ir uztrenējusies. Kādreiz viņa vienkārši pa gabalu nobrēca savu "Čau!", vai arī, ne vārda neteikdama, pakārās man uz pāris minūtēm kaklā. Tādās reizēs pusdienas nedaudz aizkavējās.

IEKŠĒJĀ BALSS. Jā, tie bija skaisti laiki...

MARUTA. Nāc ēst!

STEFANS. Teikt vai neteikt, ka biju viņai pretī?

IEKŠĒJĀ BALSS. Saki. Citādi viņa to uzzinās no kolēģes. Un sāks pārdomāt, kāpēc tu pats to nepateici.

STEFANS. Tev taisnība. (Marutai.) Dažs labs mēdz ātrāk aiziet no darba.

MARUTA. Nu, nu?

STEFANS. Es biju ieradies jūs sagaidīt.

MARUTA. Piedod, es nebiju ar to rēķinājusies. Turklāt negribēju palaist garām iespēju ātrāk aizšmukt. Tu varbūt piezvani, pirms nāc man pretī?

STEFANS. Labi. Turpmāk zvanīšu. Es šodien nejauši gadījos tur tuvumā. (Iekšējai Balsij.) Cik viņai skaistas un godīgas acis.

IEKŠĒJĀ BALSS. Par godīgumu nezinu, bet skaists viņai ir viss. Ne velti tautas gudrība bilst, ka skaista sieva ir domāta galvenokārt citiem.

MARUTA. Ko tu tagad darīsi?

STEFANS. Mēģināšu sacerēt rakstu par imperiālisma citadeļu grūtdieņiem. Un tu?

MARUTA. Es tāpat vien – panīkšu pie televizora.

STEFANS. Labi. Paldies par vakariņām. (Pieeļas un ieiet savā darbistabā. Mēģina strādāt.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Tu esi zemisks egoists. Sievas iespējamā neuzticība tev ir sirdij tuvāka par nabaga grūtdieņu ciešanām imperiālisma citadelēs.

STEFANS. Es to saprotu un dziļi pārdzīvoju. Turklāt ciešu no nelaimīgas sakritības, ka esmu vienīgais patiesi ieinteresētais aizbildnis gan imperiālistiskajiem grūtdieņiem, gan nabaga Marutas sievas godam.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tu labāk domā par grūtdieņiem. Viņu ir vairāk. Ļauj, lai par Marutu parūpējas citi. Daiļas sievietes ciešanas vienmēr izraisa vairāk līdzjutības nekā neizskatīgu grūtdieņu moka, it sevišķi, ja tie ir imperiālisma citadeļu grūtdieņi.

STEFANS. Riebīgi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Patiešām riebīgi.

STEFANS. Bet būs vēl riebīgāk!

IEKŠĒJĀ BALSS. Jā, tad, kad tu saņemsi neapstrīdamus pierādījumus sievas neuzticībai.

STEFANS IEIET GUĻAMISTABĀ. MARUTA JAU IR GULTĀ UN LASA NAKTSLAMPIŅAS GAISMĀ.

MARUTA. Uzrakstīji?

STEFANS. Jā. (Iekšējai Balsij.) Kas tas bija? (Ielien gultā.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Signāls. Kāda rēga simbols. Šis rēgs turpmāk gulēs kopā ar jums šajā platajā, ērtajā laulības gultā. Kamēr materializēsies. Vietas pietiks jums visiem.

MARUTA. Nu tad guļam. (Noliek grāmatu un nodzēš gaismu.)

STEFANS (Iekšējai Balsij). Ko man darīt? Vai aplaimot viņu ar savu vīrišķo taktiskumu par spīti ambivalentajam riebumam, kas nekontrolējami ir pārņēmis manas miesas un dvēseles dziļāko būtību, vai arī nelikties ne zinīs un mēģināt aizmigt?

IEKŠĒJĀ BALSS. Mēģini aizmigt.

STEFANS. Baidos, ka tik vienkārši tas neizdosies.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tad aplaimo viņu ar vīrišķu taktiskumu.

STEFANS. Bet, ja man rieb?

IEKŠĒJĀ BALSS. Tad mēģini aizmigt.

STEFANS. Jā. Tā būs. Es noteikti kļūšu impotents uz nervu pamata. (Marutai.) Tu vēl neguli?

MARUTA. Nē...

STEFANS APSKAUJ SIEVU.

MARUTA. Tu gan esi...

IEKŠĒJĀ BALSS. Iesit viņai. Iesit viņai sāpīgi ar naktslampiņu pa galvu. Tā, lai aizmieg.

STEFANS. Aizveries. Tāpat jau ir pietiekami riebīgi.

4. AINA

KAFEJNĪCA "MIRANDOLĪNA".

STEFANS (pamana, ka uz "viņa" galdiņa ir uzlikts papīrs). Kas tie par brīnumiem?

IEKŠĒJĀ BALSS. Nezinu.

STEFANS (lasa). Rezervēts...

KRISTĪNE (piestaidzas un novāc papīru). Lūdzu, sēdieties.

STEFANS. Kam tad šis galdiņš bija rezervēts?

KRISTĪNE. Jums.

STEFANS. Man?!

KRISTĪNE. Jā. Te divi jau gribēja apmesties. Bet es domāju, ka jūs varbūt atnāksiet... un nejutīsieties labi, ja jūsu vieta būs aizņemta. Brīvu galdiņu taču ir vairāk nekā vajadzīgs.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tu pārāk daudz domā, mazā muļķe! Tev ir smukas kājiņas, un vari uzskatīt, ka jaunai kafejnīcas dāmai tas ir vairāk nekā pietiekoši!

STEFANS. Nomierinies. Tā ir dabiska padomju cilvēka tieksme pēc elkdievības. Uzliet plūmju sulu šai meitenei uz stubās galviņas mēs pagūsim vienmēr. (Kristīnei.) Tātad kafejnīcas vadība ir piešķīrusi man personisko galdiņu?

KRISTĪNE. Apmēram... Jūs taču tik bieži te nākat...

STEFANS. Man trūkst vārdu, lai izteiktu savu pateicību. (Apsēžas.)

KRISTĪNE. Ko jūs vēlaties?

STEFANS. Šampanieti un torti uz mana rēķina visam kafejnīcas personālam.

KRISTĪNE. Mums nav šampanieša...

STEFANS. Tad torti – un dzērienus pēc jūsu pašu izvēles.

KRISTĪNE. Un jums pašam?

STEFANS. Man kā parasti – kafiju un divas sviestmaizes.

OFICIANTE PAMĀJ AR GALVU, PIERAKSTA UN PROM.

STEFANS. Interesanti, vai es tagad neizskatos pēc idiota?

IEKŠĒJĀ BALSS. Protams, ka izskaties!

STEFANS. Bet vienalga – kaut kā reaģēt taču vajadzēja...

OFICIANTE ATGRIEŽAS, NESDAMA KAFIJU, ŠĶĪVI AR DIVĀM ŠĶIŅKMAIZĪTĒM UN GLĀZI ŠAMPANIEŠA.

KRISTĪNE. Vadītājai atradās šampanietis.

STEFANS. Es ceru, ka visiem?

KRISTĪNE. Nu nē! Tikai jums vienam. Vadītāja lūdza, vai jūs nevarētu to izdzert uzreiz, lai mums nejauši negadītos kādas nepatīkšanas.

STEFANS PIECEĻAS UN AR GLĀZI ROKĀS PAGRIEŽAS PRET LETI. VADĪTĀJA MĀJ, LAI DZER ĀTRĀK. PĀRĒJĀS VICINA ROKAS KĀ SVEICINĀDAMAS. STEFANS VIENĀ RĀVIENĀ IZDZER GLĀZI TUKŠU, ATDOD KRISTĪNEI UN APSĒŽAS. KRISTĪNE PROM.

STEFANS. Vajadzēja tomēr pavaicāt mazajai, kuram īsti ienāca prātā tā ideja par rezervēto galdiņu. Bet labāk ne – tas būtu netaktiski. Ja jau – tad uzreiz paaicināt uz satikšanos.

IEKŠĒJĀ BALSS. Biezpiena kafejnīcas iekarotājs...

5. AINA

UZ IELAS.

STEFANS. Es vairs neprotu eleganti iziet no muļķīgām situācijām.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tev ir attaisnojums. Sievas neuzticība.

STEFANS. Vai, pareizāk sakot, manas iedomas.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tātad tu tomēr pieļauj iespēju, ka tās varētu būt arī tikai iedomas?

STEFANS. Gribētos pieļaut...

IEKŠĒJĀ BALSS. Vienmēr realizējas tieši tas, ko negribētos. Ja tu ļoti vēlētos, lai viņa aplaimo tevi ar ragiem, tad, protams, tās izrādītos tikai iedomas.

STEFANS. Ir jābūt stulbam, lai gribētu sev ragus.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nesaki vis. Tas, piemēram, varētu būt labs līdzeklis, kā tikt vaļā no apnikušas sievas. Nodrošināt tai labvēlīgus apstākļus laulības pārkāpšanai un pēc tam pieķert.

STEFANS. Ideja ir brīnišķīga, bet, ja man jāpasaka, kuru es vēlētos Marutas vietā, tad man nav, ko teikt. Visas iespējamās un neiespējamās kandidatūras viņai blakus nobāl kā balandas blakus rozei.

IEKŠĒJĀ BALSS. Skaists salīdzinājums! Un nemaz nav banāls!

STEFANS. Man nospļauties par to, kas ir banāls. Jā, un starp citu...

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu, nu?

STEFANS. Pēkšņi atcerējos... Kādreiz mēs nereti gājām uz darbu reizē, ja es uzskatīju par vajadzīgu agri piecelties un aizvilkties līdz redakcijai, bet tagad viņa vienmēr aizsteidzas pirmā, iesaukdamās: "Ak Dievs, Stefan, es nevaru tevi sagaidīt, es nokavēšu, es skrienu!" Un tā vienmēr, pat tajās reizēs, kad esmu īpaši pieteicies, ka labprāt pavadītu viņu līdz tam sasodītajam kantorim, vienlaikus duetā ieelpojot dažus malkus spirdzinošā lielpilsētas smoga!

IEKŠĒJĀ BALSS. Tev vajadzēja kādreiz izkārties pa logu, kad viņa tā aizsteidzās.

STEFANS. Jā, vienreiz es tā izdarīju, bet viņa nogriežas jau aiz pirmā stūra, un aiz tā, kā labi zināms, viss kas var notikt.

IEKŠĒJĀ BALSS. Protams, galvenais ir noskaidrot, kas notiek aiz pirmā stūra!

STEFANS. Tas ir šeit. Zemiskā zemapziņa.

GARĀM PABRAUC AUTOMAŠĪNA UN NOBREMZĒ. STEFANS VEIKLI NOSLĒPJAS AIZ AVIŽU KIOSKA. NO AUTOMAŠĪNAS IZKĀPJ MARUTA. NO VADĪTĀJA PUSES IZKĀPJ VĪRIETIS.

IEKŠĒJĀ BALSS. Liekas, viņš grib viņu pavadīt tālāk.

STEFANS. Tā izskatās. Bet sievietes acīmredzot šādos gadījumos ir piesardzīgākas, jo viņa, šķiet, pūlas viņu atrunāt no tik drosmīgas idejas.

IEKŠĒJĀ BALSS. Žēl. Interesanti būtu uzzināt, cik tālu viņi aizies.

MARUTA PASKATĀS PULKSTENĪ, PAMET SKATIENU VISAPKĀRT UN PAMĀJ AR ROKU SAVAM ATVEDĒJAM, LAI NĀK. TAS GALANTI PASNIEDZ VIŅAI ELKONI.

STEFANS. Uz ielas dāmai elkoni piedāvāt nemēdz. Tā dara tikai deju zālēs.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kā kurš. Vairums piedāvā elkoņus, kur un kad vien ienāk prātā. Un uzskata sevi par īpaši smalkiem. Tipiskas plebeju izdarības. Bet viņš tevi nedzird – pieej tuvāk!

PĀRIS NOGRIEŽAS AIZ STŪRA.

IEKŠĒJĀ BALSS. Ko darām? Laižam pakaļ?

STEFANS. Laižam.

NOGRIEZIES GAR STŪRI, STEFANS VIŅUS VAIRS NEIERAUGA.

STEFANS. Ko darām?

IEKŠĒJĀ BALSS. Droši uz priekšu un mēģināsim ieskatīties caur parādes durvju stiklu!

STEFANS. Un ja nu viņš izskrien man pretī?

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu un tad? Viņš taču nezina, ka tu zini par viņa eksistenci. Turklāt varbūt, ka viņš tevi nemaz nepazīst?

STEFANS. Maz ticams.

IEKŠĒJĀ BALSS. Maz, bet ticams. Un galu galā kurš te ir vainīgais – tu vai viņi?

STEFANS. Jā – patiešām!

IEKŠĒJĀ BALSS. Savaldies! Vai tava griba ārkārtējās situācijās ir suņa sūda vērtā?

STEFANS. Laikam tā. (Piegājis pie parādes durvīm, ieskatās caur stiklu kāpņu telpā.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Ko tu tur redzi?

STEFANS. Neko sevišķu. Kāds man ne visai pazīstams vīrietis kaisli skūpstā manu sievu, ar kreiso roku spaidīdams viņas labo krūti.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nevis spaidīdams, bet maigi glāstīdams.

STEFANS. Tev taisnība. Tev labāk redzams. Turklāt neizskatās, ka šāda rīcība Marutiņu apbēdinātu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Bez šaubām. Citādi taču viņa mēģinātu to kaut mazliet izrādīt! Un tu varētu nekavējoties iejaukties, nodemonstrēdams savu nepārprotamo fizisko pārākumu.

STEFANS. Jā, šajā situācijā kaut ko demonstrēt patiešām nav vērts.

6. AINA

STEFANS SĒŽ SKVĒRĀ UZ SOLIŅA.

IEKŠĒJĀ BALSS. Redzi, cik vienkārši. Bet tu centies kaut ko šifrēt, kaut ko minēt, kaut ko noskaidrot... Paskaties – re, kur iet divas garkājainas tīnītes! Iekod vienai no tām stilbā!

STEFANS. Ar lielāko prieku. Tikai neviena no viņām diemžēl nav vainīga manā muļķīgajā stāvoklī.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tā Dieviņš nolīcis. Sievietes mēdz būt vienkārši stāvoklī, bet vīrieši parasti – muļķīgā. Es nesaprotu, kāpēc tu neatrāvi līdz galam vaļā parādes durvis un pārķēdīdošā balsī neiesmējies: “Hā! Hā! Hā!”

STEFANS. Manuprāt, tas būtu bijis stulbi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Viss cildenais ir mazliet stulbs.

STEFANS. Man liekas, tas būtu bijis nevis mazliet, bet stipri stulbi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Uz šito neskaties! Šī večiņa savu aktīvo mūžu jau ir nodzīvojusi. Labi vai slikti – mums to neuzzināt. Arī Maruta reiz būs tāda večiņa. Un tu būsi nevarīgs vecītis. Ja vien nenosprāgsi spēku plaukumā.

STEFANS. Es zinu. Un tāpēc vēl jo vairāk gribu dzīvot, kamēr esmu jauns un spēcīgs.

IEKŠĒJĀ BALSS. Dzīvo!

STEFANS. Bet es gribu dzīvot ar Marutu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Esi pacietīgs – varbūt, ka viņiem šis romāns ar laiku apniks. Pajās viņš tavu sieviņu gadu, divus... tad atradīs kādu citu, un tu varēsi atkal savākt to, kas tev pienākas.

STEFANS. Es negribu viņu tādu! Gribu tīru!

IEKŠĒJĀ BALSS. Tīru kā pirmais sniegs?

STEFANS. Pirmais sniegs ne vienmēr ir tīrs. Viss atkarīgs no atmosfēras piesārņotības pakāpes.

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet vai tu saproti, ka Marutas tīrību nekas vairs nespēs atgriezt? Tās smalkās, šķīstās cītaras stīgas, kas skanēja jūsu burvīgās kopdzīves baltajā gultā, ir pārtrūkušas, to skaņa nav atjaunojama ne ar kādām operācijām, ja nu vienīgi ar smadzeņu skalošanu, ko šobrīd medicīna vēl nav spējīga pietiekami kvalitatīvi veikt, tas ir pa spēkam vienīgi masu informācijas līdzekļiem, bet tu, kā šīs vides funkcionārs, šai iedarbībai pakļaujies vāji, jo zini, ko no kā ražo.

STEFANS. Man ir jāiztur un man ir jāatbaidās!

IEKŠĒJĀ BALSS. Atriebies kāre nepieder pie augsti attīstītas personības viscildenākajām tieksmēm.

STEFANS. Man vienalga. Un, ja es tagad kaut ko patiešām nožēloju, tad tās ir neskaitāmās iespējas, ko esmu palaidis garām, mīlēdams tikai Marutu un gribēdams palikt uzticīgs viņai līdz pat mūža galam.

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet iespējas taču būs vēl?

STEFANS. Būs.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tad jau šī kļūda ir labojama un nav te daudz ko nožēlot!

7. AINA

STEFANA DZĪVOKLIS. STEFANS SASKŪPSTĀS AR MARUTU.

IEKŠĒJĀ BALSS. Maita! Tāda, ka otru vajag pameklēt! Visa pasaule ir liekulība un meli, kas sakoncentrējušies šajā padauzā. Ja tu viņu nosistu, cik laimīga gan kļūtu cilvēce! Nebūtu vairs ne kara, ne bezdarba, ne rasu naida, ne bada...

MARUTA. Kur tu tik ilgi biji? Es jau nodomāju, ka ar tevi ir kaut kas noticis.

STEFANS. Kas gan ar mani var notikt? Nejauši gadījās iespēja tikties ar pāris interesantiem cilvēkiem, negribējās palaist to garām. Es tev zvanīju uz mājām, bet neviens nenāca pie telefona.

MARUTA. Nē... es biji mājās... (Paceļ klausuli.) Strādā...

STEFANS. Tad varbūt uz līnijas kaut kas.

MARUTA. Laikam. (Noliek klausuli.) Tu droši vien esi pamatīgi izsalcis?

STEFANS. Jāatzīstas, ka vakariņas ieēstu labprāt.

MARUTA. Tu dabūsi trešoreiz sildītas kotletes ar kartupeļiem.

STEFANS. Tas ir mans mīļākais ēdiens.

VIRTUVĒ.

STEFANS. Cik ilgi es to izturēju? Tā taču ir gaļa. Tā nav sieviete, bet augstākā labuma gaļa! Un kas par to, ja kāda mēslu muša ap to jau knakstās? Jārij! Jārij, kamēr vēl nav sapuvusi, pēc tam atliekas varēs izsviest miskastē!

MARUTA. Cienājies! (Prom.)

STEFANS. Tencinu. (Ēd.)

STEFANS. Es esmu ļauns cilvēks. Manī vārās žults, atriebes kāre un visādas citādas sliktas mantas. Skaidrs, ka viņa šodien ir izmīlēta krustu šķērsu. Tas, ko es redzēju, bija tikai nevainīgs atvadu skūpstis. Nez, cik seansu viņiem jau ir bijis? Mašīnā – vismaz viens. Savā ziņā nav slikti, ja ir mašīna – iebrauc tik nomaļākā vietinā, nolaid priekšējos sēdekļus... Es pārdegšu, pārdegšu kā skaliņš, mans pašlepnums ievainotais un gruzdošais savu īpašnieku novedīs kapā.

GUĻAMISTABĀ.

MARUTA (ieziezdama pie spoguļa seju ar krēmu). Vai bija interesanti cilvēki?

STEFANS. Jā, ļoti interesanti.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nez, kā šo skatu vērtētu viņas tēviņš? Viņa te sēž tev deguna priekšā pusplika pie spoguļa, tu vari brīvi tīksmināties par katru šīs patiešām lieliskās miesas fragmentu. Vai tas zēnā neizraisītu kaut ko līdzīgu greisirdībai? Viņš taču apzinās, ka šādi skati te notiek? Vai varbūt viņš cer, ka šitā draņķe tagad ir iekārtojies atsevišķā istabā un, aizbildinādamās ar stipru saaukstēšanos, neatvēr tev sevi pat nobučot?

STEFANS. Varbūt viņš vispār tiktāl neizdomājas – priecājas par to, kas pašam atlec, un nospļaujas par visu pārējo.

MARUTA PALIEN STEFANAM BLAKUS ZEM SEGAS. VIŅŠ TO APSKAUJ.

MARUTA. Tu neesi noguris?

STEFANS. Tu esi nogurusi?

MARUTA. Ko tu! (Noskūpsta Stefanu.)

STEFANS (Iekšējai Balsij). Tas jau ir Tekerijs. "Liekulības tirgus". Lieliska grāmata – katram iesaku izlasīt.

8. AINA

TURPAT NO RĪTA. MARUTA VĒL GUĻ.

STEFANS. Paies laiks, un es pieradīšu. Auksta duša, un noskaņojums strauji uzlabosies. Norūditam sportiska tipa vīrietim ragi piešķir pat zināmu cēlumu. (Dodas uz vannas istabu.) Jāmeklē jaunas, talantīgas rezervistes. Maruta sportistei nepiedienīgas uzvedības dēļ ir zaudējusi formu un neizvilks pat līdz astotdaļfinālam. (Palien zem dušas.) Tagad saaukstēšos un nomiršu. Nez, kur viņa dabūs tik garu zārku, lai pietiktu vietas arī ragiem? Droši vien būs speciāli jāpasūta. Bet varbūt pirms guldīšanas zārkā ragus nozāgēs un piestiprinās pie sienas. Kā nekā – kaut kas līdzīgs medību trofejai.

ATSKAN MODINĀTĀJA ZVANS.

STEFANS. Pēc brīža ienaidnieka karaspēks sāks sturmēt vannas istabu. Nekas – es turēšos līdz pēdējam un tad miršu varoņa nāvē, izlīzdams no dušas.

MARUTA (raustīdama vannas istabas durvis). Stefanu, vai tu tur esi?

STEFANS. Nē – Nīlas aligators.

MARUTA. Stefan, es nokavēšu darbu...

STEFANS. Jo sliktāk darbam.

MARUTA. Kas tā par manieri, līst vannas istabā tieši tad, kad man jāsteidzas – tu taču vari ierasties redakcijā, cikos gribi...

STEFANS (Iekšējai Balsij). It kā nekas nebūtu noticis. Bet varbūt, ka tiešām nekas nav noticis? (Marutai.) Es tūlīt eju!

MARUTA ATGRIEŽAS GUĻAMISTABĀ, ATVER SKAPI, IZVĒLAS KLEITU.

STEFANS (ienāk). Varat iet. (Nopētījis kleitu.) Jums šodien darbā kādi svētki?

MARUTA. Nē. Ārā silts... vasara nāk... (Dodas uz vannas istabu.)

STEFANS. Nāk vasara kā zosāda. Ja visu laiku spīdēs saule, viņa, iespējams, neklūs pārāk zila.

MARUTA (kļiedz no vannas istabas). Apskaties tēju!

STEFANS SAKLĀJ BROKASTU GALDU UN PIESĒŽAS CAURSKATĪT PIEZĪMES.

MARUTA. Es esmu gatava.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kā tad. Krūšturi nav vilkusi, sievišķības atribūti izaicinoši šūpojas nedaudz zemāk par parasto vietu, draudziņam būs vieglāk ieķerties.

MARUTA (ēzdama). Ak Dievs, es patiešām nokavēšu!

STEFANS. Kas tev šovakar paredzēts?

MARUTA. Nekas tāds. Izauļošu pa veikaliem, tad varbūt ieskriešu pie Dagnijas...
Tev šovakar ir kas padomā?

STEFANS. Volejbols.

MARUTA (paskatījusies pulkstenī, ielej sev vēl tēju). Tā ir, kad nav mašīnas! Labi, es skrienu! (Uzspiež skūpstu vīram uz pieres.) Atā! (Prom).

STEFANS. Kāpēc es vakar gulēju ar to maitu? Kāpēc nepateicu, ko esmu redzējis, un nepasūtīju viņu pie velna līdz ar visiem sievišķajiem jaukumiem, līdz ar visām skaistajām atmiņām un kopā pārdzīvotajām nepatīkšanām un priekiem? Tagad es būtu brīvs cilvēks – patīkams šķirtenis, kurš rāmā garā var aplūkoties pēc citas laulības partneres vai arī tāpat vien kādu laiku ar vieglprātīgām meitenītēm padzīvot – aizejošo jaunību un brīvību pabaudīt...

9. AINA

REDAKCIJA. IENĀK STEFANS.

KRŪMIŅŠ. Ko es redzu?! Pats līderis ieradies! Vai tad šorīt miedziņš nenāca?

STEFANS. Kā redzi, vecums tuvojas. Tev, cik zinu, jau vairāk nekā nedēļu uz ilgu gulēšanu prāts nenesas.

KRŪMIŅŠ. Ne jau katram Dieviņš devis talantu ielīst bez ziepēm.

STEFANS. Ko vecāki šūpulī ielikuši, no tā arī pārtiekam. Šefs pie sevis?

KRŪMIŅŠ. Ej vien droši palaizīties!

STEFANS PIEKLAUVĒ UN ATVER DURVIS.

ŠEFS. Sveiks, Stefan! Kas noticis, ka tu tik agri augšā?

STEFANS. Es vienkārši kaunos no Krūmiņa. (Apsēžas.) Viņš pēdējā laikā ir tik čakls no rītiem, ka man neērti atpalikt.

ŠEFS. Ē... Tas draņķis ir tik uzmanīgs un precīzs, ka nav kur piesieties. Tu pat iedomāties nevari, cik labprāt es viņu atlaistu ar pantu.

STEFANS. Bez viņa mūsu kolektīvā pietrūks kādas ļoti būtiskas krāsas.

ŠEFS. Pie velna tādas krāsas!

STEFANS. Kas jauns?

ŠEFS. Gribi interesantu sievieti?

STEFANS. Tikai ne pārāk dārgu.

ŠEFS. Izbeidz. Pēc kara nejauši uzkāpusi uz mīnas, palikusi bez abām kājām, labākā audēja mājražotāju kombinātā, ārzemnieki viņas izstrādājumus pērk kā traki.

STEFANS. Invalīds, kas pratis atrast savu vietu sabiedrībā – es vienmēr šādus cilvēkus esmu apbrīnojis, bet raksts velk uz siekalošanas.

ŠEFS. Tāpēc jau es piedāvāju tieši tev, lai neiznāktu siekalošanās.

STEFANS. Paldies par atklātību.

ŠEFS. Tu ņem?

STEFANS. Lai paliek Krūmiņam.

ŠEFS. Kā vēlies. Iedošu Strautam. Vai tu iztaisīji to gabaliņu par veterānu salidojumu?

STEFANS. Iztaisīju. Tikai jāpārlasa. Pēc desmit minūtēm nolikšu tev priekšā.
(Pieceļas.)

ŠEFS. Tātad tiekamies pēc desmit minūtēm?

STEFANS. Apmēram. (Izgājis apsēžas pie sava galda.) Mēris? Visi izmiruši? (Sāk pārlasīt rakstu.)

KRŪMIŅŠ. Uz darbalaika sākumu bija viss kolektīvs. Izņemot biedru Lejnieku. Katrs saņēma uzdevumu un devās to pildīt.

IEKŠĒJĀ BALSS. Viņš tevi apskauž un būtu laimīgākais cilvēks pasaulē, ja zinātu, kā tev pašlaik iet.

STEFANS. Vienalga – viņa vietā es negribētu būt pat tad, ja varētu savus ragus padarīt par nebijušiem. (Pieceļas, paņem rakstu un atkal ieiet Šefa kabinetā.)

ŠEFS. Jau ir?

STEFANS. Ja tev nav grūti – izbrauc ātri cauri. (Apsēžas.)

ŠEFS. Gan jau būs kārtībā.

STEFANS. Tomēr.

ŠEFS. Muksi prom?

STEFANS. Jā.

ŠEFS PAMĀJ AR GALVU, ĀTRI IZBURAS CAURI RAKSTAM UN ATZINĪGI
PACEĻ UZ AUGŠU ĪKŠĶI. STEFANS PIECEĻAS.

ŠEFS. Būsi vēl šodien?

STEFANS. Šaubos. Katram gadījumam – līdz rītam.

ŠEFS. Līdz rītam.

STEFANS ATGRIEŽAS KRŪMIŅA KOMPĀNIJĀ.

KRŪMIŅŠ. Ģeniāli?

STEFANS. Nē, lika pārstrādāt. Raženu darba dienu! (Prom.)

10. AINA

UZ IELAS.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu tad ko?

STEFANS. Neko. Iešu uz mājām.

IEKŠĒJĀ BALSS. Un ko tur?

STEFANS. Paņemšu somu, lai vilktos uz treniņu. Es taču solīju sieviņai, ka tā rīkošos.

IEKŠĒJĀ BALSS. Un tu domā, ka sieviņa būs mājās?

STEFANS. Protams, ka ne. Viņa taču man apsolīja, ka būs pie Dagnijas.

IEKŠĒJĀ BALSS. Un tu domā, ka viņa tur būs?

STEFANS. Es zinu, ka viņas tur nebūs. Bet kāda tam nozīme? Es paņemšu lupatas un došos uz treniņu. Vismaz uz mirkli daļēji aizmirsīšos.

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet kā būtu, ja tu ietu, nevis uz treniņu, bet...

STEFANS. Nu, nu?

IEKŠĒJĀ BALSS. Pie Dagnijas.

STEFANS. Ideja nav slikta. Es varētu tur meklēt Marutu. Vai ne?

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet Maruta var pārdomāt un mierīgi pavadīt vakaru mājās.

STEFANS (paskatās pulkstenī). Viņai noteikti jau jābūt mājās, ja ir tā, kā tu saki. Un, ja tā tiešām būs, es viņu sirsnīgi nomīšu un atlaidīšu ceturto daļu no grēkiem. (Ieiet telefona būdiņā un piezvana. Neviens neceļ klausuli.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Tad ko – laižam pie Dagnijas?

STEFANS. Varbūt vienkārši piezvanīsim?

IEKŠĒJĀ BALSS. Tava Maruta taču nav pārāk stulba! Kā tu rīkotos viņas vietā? Piezvanītu Dagnijai un brīdinātu, ka, ja kas – “Es, mīļā, biju pie tevis, tikko izgāju, bet tu zvani man pa šo telefonu un saki, ka vecais jau meklē!” Vai ne?

STEFANS. Jā, kaut kas tamlīdzīgs varētu būt... Es tikai īsti neatceros, kur tā sasodītā Dagnija dzīvo.

IEKŠĒJĀ BALSS. Atcerēsies! Atcerēsies! Pāris reizes taču tu esi tur bijis! Ej tik intuīcijas nospraustajā virzienā, un gan jau būs labi!

STEFANS. Pieņemsim. Bet ko es viņai teikšu?

IEKŠĒJĀ BALSS. Saki, ka esi pazaudējis atslēgu un netiec iekšā pēc treniņklozes!

STEFANS. Ļoti labi – tā ir ideja!

11. AINA

PIE DAGNIJAS DZĪVOKĻA DURVĪM. STEFANS PIEZVANA.

IEKŠĒJĀ BALSS. Ceri, ka Maruta tomēr būs te?

STEFANS. Katrs manā vietā cerētu.

DAGNIJA (atver durvis). Ā, labvakar, Stefan! Kādi vēji tevi atpūtuši? Nāc taču iekšā! Tu viens? Kur tad tava cienītā? Vai kas noticis?

IEKŠĒJĀ BALSS. Šī sieviete laikam ne no kā nebaidās. Atvērt vakarā durvis, nepainteresējoties, kas aiz tām stāv...

STEFANS. Es viņas vietā arī nebaidītos. Visi baidītos no manis.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tas ir mazliet pārspīlēti.

STEFANS. Jā, jā – mazliet. (Dagnijai.) Es kaut kur pazaudēju atslēgas. Maruta teica, ka šovakar būs pie tevis...

DAGNIJA. Nē, viņa man neko neteica...

STEFANS. Vai tad viņa bez pieteikšanās nemēdz pie tevis ieskriet?

DAGNIJA. Nē, kāpēc... Kādreiz pieskrien arī bez pieteikšanās...

STEFANS. Man viņa skaidri pateica, ka vakaru pavadīs pie tevis. Vai es drīkstu viņu te pagaidīt? Viņa droši vien pa ceļam ir kādā veikalā aizķērusies. Es gribēju šovakar iet uz treniņu, bet netieku pēc tērpa...

DAGNIJA. Cikos tev ir tas treniņš?

STEFANS. Vienpadsmitos.

DAGNIJA. Sēdi. Es tev atnesīšu kafiju. (Prom.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Skaidrs ir viens – tava Maruta ir stulbāka nekā tu domā – Dagniju viņa nav brīdinājusi.

STEFANS. Skaidrs ir arī divi – ka viņa ir kaut kur citur.

IEKŠĒJĀ BALSS. Dedukcija!

12. AINA

TURPAT PĒC DAŽĀM STUNDĀM.

STEFANS (turēdams pie auss klausuli, Dagnijai). Es tiešām nesaprotu, kur viņa būtu varējusi palikt...

IEKŠĒJĀ BALSS. Es arī nesaprotu.

DAGNIJA. Varbūt kaut kas noticis?

STEFANS. Jā. (Noliek klausuli.) Viņai ir mīļākais. Es pats savām acīm redzēju, kā viņi mūsu trepēs bučojās un spaidījās.

DAGNIJA. Tu redzēji?...

STEFANS. Tāpat, kā tagad redzu tevi. Mums ir jāpasteidzas. Lai es varētu pusvienos būt mājās – tā es parasti atgriežos no treniņa. (Paceļ Dagniju un nes uz gultu.)

DAGNIJA. Stefan...

STEFANS. Tava draudzene guļ ar citu, un es nevarēšu pārgulēt ar tevi?!

DAGNIJA. Stefan... Nevajag, Stefan...

STEFANS (Dagnijai). Bet Marutai vajag?

IEKŠĒJĀ BALSS. Vai viņa nav stulba? Tavi argumenti taču idiotismā pārspēj visu neiespējamāko!

13. AINA

KAFEJNĪCA "MIRANDOLĪNA".

STEFANS. Vai tiešām daba viņu nevarēja apveltīt ar glītāku ģimīti?

IEKŠĒJĀ BALSS. Manuprāt tu lauzies sienā, kad blakus ir atvērtas durvis. Nevienš tev nelika izvēlēties neglītu mīļāko. Bet varbūt tu šaubies par savu neatvairāmību?

STEFANS. Nē, es par to nešaubos, bet Dagnija bija ļoti ērti pa rokai.

IEKŠĒJĀ BALSS. Jā, tas, ka tu par visu augstāk vērtē ērtības, ir redzams. Arī Marutu taču tu jāļauj tikai tāpēc ka viņa ir pa rokai?

STEFANS. Ar Marutu ir citādi. Es vienkārši lieku ragus tam tur. Es atriebjos. Turklāt Maruta ir skaista. Diemžēl.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kāpēc diemžēl? No tevis neko nevar saprast – Dagnija tevi neapmierina tāpēc, ka ir neglīta, Maruta – tāpēc, ka skaista!

STEFANS. Nemuldi. Tu visu lieliski saproti.

LĪGA. Stefan!... Ai, Stefan, Stefan...

STEFANS. Sveika! Tu nemaz neesi novecojusi.

LĪGA. Nepļāpā nu! Vai es drīkstu apsēsties pie viena galdiņa ar tik ievērojamu cilvēku?

STEFANS. Tu drīksti apsēsties pat uz galdiņa.

LĪGA (iesmejas). Bet tu patiešām neesi mainījies. (Apsēžas.)

STEFANS. Kafiju? Kūkas?

LĪGA. Tikai paskatīties uz tevi un padomāt, cik labi, ka esmu mācījusies vienā klasē ar Stefanu Lejnieku.

STEFANS. Vai tad neesi mani diezgan atskatījusies?

LĪGA. Kad redzu tevi uz ekrāna, tā gribas kaut ko pavaicāt, ka reizēm pat dusmas uznāk.

STEFANS. Vaicā.

LĪGA. Man diemžēl jāskrien, es labprāt uzaicinātu tevi ciemos, bet Stefanam Lejniekam droši vien neatliks laika tik necilai personai?

STEFANS. Mēģināsim izplānot.

LĪGA. Parīt pēcpusdienā vari?

STEFANS. Labi.

LĪGA. Es ap sešiem esmu mājās no darba. (Uzraksta adresi.) Es vairs nedzīvoju tur pie mātes.

STEFANS. Es arī ne.

LĪGA. Nu gan man jāskrien! Atā! (Prom.)

STEFANS. Viņa taču arī ir sieviete. Un otrajā klasē es biju neprātīgi viņā iemīlējies. Un ne tikai es – mēs pat mēģinājām kauties viņas dēļ. Kāpēc tagad nenāk prātā neķītras domas? Ir tikai atmiņu vieglums... (Izlasa adresi.) Ne tik tālu viens no otra dzīvojam, droši vien nemanīti ne reizi vien esam viens otram garām pagājuši, kāpēc neesam satikušies?

14. AINA

PIE LĪGAS.

LĪGA. Vai tu pie manis?

STEFANS. Pie tevis gan.

LĪGA. Es, taisnību sakot, pat necerēju, ka tu atnāksi.

STEFANS. Mēs taču sarunājām!

LĪGA. Sarunāt jau sarunājām, bet ej nu zini, kāda jums, slavenībām, tā atmiņa.

Pieklājības pēc apsoliņi, bet gadījās svarīgākas darīšanas...

STEFANS. Tad taču es piezvanītu!

LĪGA. Man nevar piezvanīt. Jau trešo gadu stāvu rindā. Cerību nekādu. (Noskūpstā viņu un ieved istabā.)

STEFANS. (Iekšējai Balsij.) Šaubu tikpat kā nevar būt. Nekāda vīra un bērneļu te nav. Viņa nepārprotami dzīvo viena.

IEKŠĒJĀ BALSS. Jauki! Stundiņu papļāpāsim un tad ņemsim priekšā!

STEFANS. Nesteidzies. Vispirms noskaidrosim precīzi visus kas un kā. Var gadīties, ka nekas mums tomēr nesanāk.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kā tad tā? Vai tad tu neesi viens no lieliskākajiem sava laika vīriešiem? Vai tad viņas laimē mirdzošās acis ne par ko neliecina? Vai tad sasveicinoties viņa tevi nenoskūpstīja uz lūpām?

STEFANS. Tas vēl neko nenozīmē. Daudzi tā sasveicinās. Un bez jebkāda seksuāla zemteksta.

IEKŠĒJĀ BALSS. It sevišķi partijas un valsts vadītāji.

STEFANS. Es taču nemaz nenojaušu, kāda viņa ir. Varbūt no tām, kas pirmoreiz liekas ar vīrieti gultā tikai pēc kāzām? Varbūt viņa vispār vēl ir nevainīga?

IEKŠĒJĀ BALSS. Nū... Divdesmit sešu gadu vecumā... Viņa ir pārāk glīta, lai vīrieši ļautu viņai tik ilgi šķīstībā žāvēties. Gan jau kāds ir bijis. Un, ja arī nav bijis, jo labāk – tev atkal ir iespēja būt pirmajam! Vai tad tev nepatīk būt pirmajam? Patīk taču! Un ar Dagnijas nevainību taču īpašu problēmu nebija!

STEFANS. Var sacīt, ka nebija. Bet var sacīt, ka bija. Protams, ka tas nav noteicošais, bet katra situācija vismaz niansēs tomēr atšķiras no citām. Tas, ka viņas acis mirdz, ir loģiski – mēs taču tik sen neesam tikušies!

LĪGA. Tu esi precējies?

STEFANS. Vēl esmu.

LĪGA. Es vairs neesmu.

STEFANS. Tev vieglāk.

LĪGA. Bija man tāds muļķītis...

IEKŠĒJĀ BALSS. Lūk, kā. Tā tad šķirtene. Nav nekāds pirmais sniegs. Bet kā uzvedas kopš šķiršanās? Meklē piedzīvojumus vai gaida kārtējo vienīgo un īsto?

STEFANS. Un viņa nūdien ir skaista. Pat salīdzināt nevar ar Dagniju. Kāpēc Dagnija mani tomēr ierosināja, bet Līga – vēl arvien ne? (Līgai.) Bērnu jums nav?

LĪGA. Paldies Dievam – ne!

STEFANS. Kāpēc neprecies vēlreiz?

LĪGA. Baidos. Ja nu atkal kāds kretīns gadās?

IEKŠĒJĀ BALSS. Ko tam vajadzētu nozīmēt?

STEFANS. Galvenais – nekļūt par muļķi! (Pieliecas, lai Līgu noskūpstītu.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Tā vairs nav vēlšanās, tā jau ir nepieciešamība.

15. AINA

NAKTS. STEFANS ATGRIEŽAS SAVĀ DZĪVOKLĪ.

MARUTA. Vakariņas ir cepeškrāsnī.

STEFANS. Paldies. Kāpēc tu vēl neguli?

MARUTA. Nenāk miegs.

STEFANS. Guli. Rīt atkal nevarēsi piecelties.

MARUTA. Labi.

STEFANS (Dodas virtuvi). Nez, ko Maruta domā par manām vēlinajām gaitām? Vai tiešām nesāks uzdot jautājumus? Šodien taču man nekāda treniņa nebija. Vai viņa nojauš, ar ko es nodarbojos?

IEKŠĒJĀ BALSS. Gan jau nojauš... Tādas lietas taču nav iespējams nenojaust. Vai tad tu nenojauti?

STEFANS. Nojautu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu re! Kāpēc lai viņa nenojaustu? Bet jautājumus neuzdos. Pašas netīrā sirdsapziņa neļaus.

STEFANS. Tu domā?

IEKŠĒJĀ BALSS. Kas tur ko domāt? Ja tu pirmais būtu sācis laist pa kreisi un pēc kāda laika konstatētu, ka sieva dara to pašu – vai riskētu uzdot jautājumus?

STEFANS. Nezinu. Droši vien neriskētu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu ja! Un viņa arī droši vien neriskēs. Gan jau ir sapratusi ne tikai to, ko tu dari, bet arī – kāpēc tu to dari.

STEFANS. Un cik ilgi tas tā turpināsies?

IEKŠĒJĀ BALSS. Kamēr viens no jums neizturēs.

STEFANS. Es jau nu tas nebūšu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kā tu to tik droši zini?

STEFANS. Nezinu...

IEKŠĒJĀ BALSS. Protams, ka nezini! Lai gan ticamāk, ka Maruta atklāsies pirmā. Viņai tas droši vien ir nopietni. Pienāks brīdis, kad viņa vēlēšies oficiāli nostiprināt savas jaunās saites. Vecās tad nāksies oficiāli saraut.

STEFANS. Labi, ka arī mums nav bērnu.

16. AINA

BĀRS "ĒDELVEISS". STEFANS SĒŽ PIE LETES. PIENĀK IMANTS.

IMANTS. Moins, Stefan! Gatavo atmaskojošu rakstu par Rīgas populārākajiem šenķiem?

STEFANS. Sveiks, Imant! Kādi panākumi?

IMANTS. Kā redzi – radoši atpūšos. Vai tev tai tašā ir rakstāmmašīna?

STEFANS. Nē, frotē peldpalags un tualetes ziepes.

IMANTS. No pirts, vai, nākdams?

STEFANS. Nē, pa ceļam uz volejbolu.

IMANTS. Tauciņus trenkā?

STEFANS. Gatavojos olimpiādei. (Uz Solvitu un Danutu.) Kas tās tev – meita ar klasesbiedreni?

IMANTS. Man nav meitas. Man ir divi dēli. Vai tu domā, ka vecam āzim nevajag kādu zaļāku zālīti? Tu esi kļuvis stipri populārs pēdējā laikā. Es pats, kad

metu, apkārt daudz neskatos – meitēni tevi pamanīja. Negribi pievienoties mūsu sirsnīgajai kompānijai? Viena vieta taisni ir brīva.

STEFANS. Taisnību sakot, es jau grasījos vākties prom. Neesmu pieradis pie romantiskiem bāriem.

IMANTS. Ļoti labi. Iesim pie manis, tur viss būs kā vajag! Neaizmirsti tašu! Celieties, meitenītes, iesim! Stefans Lejniēks nemīl ilgstoši uzturēties publiskās vietās – viņam krīt uz nerviem pūļa ziņkārīgie skatieni. Iepazīsties, Stefan – tā tur ir Solvita, tā – Danuta, labas meitenes, universitātes pirmā kursa studentes.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tad jau vismaz pa astoņpadsmit katrai būs.

17. AINA

IMANTA DZĪVOKLIS.

IMANTS. Jūties kā mājās. (Iziet virtuvē.)

STEFANS (Iekšējai Balsij). Paldies. Es labāk mēģināšu justies kā ciemos. Nevar taču visur justies vienlīdz riebīgi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kur ir viņa sieva? Kur ir tie divi dēli?

DANUTA. Laba mūzika.

STEFANS (Iekšējai Balsij). Cik nejēdzīgi.

NO VIRTUVES ATGRIEŽAS IMANTS, SALEJ VISIEM KAFIJU, IZLIEK UZ GALDA PUSIZDZERTAS EKSOTISKU DZĒRIENU PUDELES, UZLŪDZ DANUTU DEJOT. STEFANS SĀK ŠĪBERĒT AR SOLVITU. IMANTS AR DANUTU SĀK NEPĀRPROTAMI VIRZĪTIES UZ TUVĀKĀM ATTIECĪBĀM.

STEFANS (palūkojās pulkstenī, Solvitai). Paldies par deju. Man diemžēl uz pāris stundām jāpazūd. Vai tas nebūs pārāk nepieklājīgi?

SOLVITA APSĒŽAS UN PAŅEM GLĀZI.

18. AINA

UZ IELAS.

STEFANS. Šādi piedzīvojumi manam trauslajam organismam ir par stipru.

IEKŠĒJĀ BALSS. Un kas tad te tāds bija? Vai kāds izvaroja nevainīgu meiteni pretēji viņas gribai?

STEFANS. Tā šobrīd nav tēma.

IEKŠĒJĀ BALSS. Protams. Tēma ir tā, ka daži pieauguši cilvēki labprātīgi ir nolēmuši vēltīt vakaru seksam. Ko tu tur saskati nosodāmu?

STEFANS. To, kas tas notiek kolektīvi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet tas taču ir neparasti! Tev kā žurnālistam šāda pieredze nāks tikai par labu! Citādi – raksti satriecošus rakstus par jaunatnes problēmām, par abortiem četrpadsmit gadu vecumā, par skolniekiem, kuri izmanījušies saķert sifilisu, bet pats pat nenojaut, kas tā izvirtība vispār īsti ir!

STEFANS. Nojaušu gan!

IEKŠĒJĀ BALSS. Nojaut ir viens, bet izbaudīt pašam uz savas ādas – pavisam kas cits?

STEFANS. Tad jau slepkavību man arī vajadzētu izbaudīt pašam uz savas ādas!

IEKŠĒJĀ BALSS. Idiots! Pēdējais idiots! Sieva – netikle, pats – teorētiķis! Kā tevi zeme nes?! Tu taču esi jau uzsācis savu atriebības gājienu un esi apņēmis to turpināt! Tava sirds tiks veldzēta ar katru iegūtu mātīti, ko tu kā šaha figūriņu varēsi nolikt pretī Marutas tēviņam uz intīmās dzīves spēļu galda! Ja tu šo iespēju tagad palaidīsi garām, tad vēlāk tik ilgi kodīsi sev pirkstos, kamēr nokodīsi tos pavisam un kļūsi pirms laika sirms! Vēl sirmāks nekā Imants.

STEFANS. Labi, labi. Darīsim tā – ja pie Imanta viss būs okei, tas nozīmēs, ka liktenis man liek baudīt netiklu mīlestību ar abām vai vismaz ar vienu no tām jaunajām mātītēm – to redzēs pēc situācijas. Bet, ja tur būs kāds misēklis – teiksim, pārnākusi Imanta sieva vai sievastēvs piepeši atbraucis ciemos no laukiem, – tad skaidrs, ka liktenis negrib, lai es ar viņām ielaižos.

IEKŠĒJĀ BALSS. Lūk, tā ir vīru valoda! Un galu galā – sievietes jau tieši tam ir radītas, lai tādi braši zēni kā tu viņas jātu, – kas tur ko šaubīties?

19. AINA

IMANTA DZĪVOKLIS. STEFANS PARAUSTA ĀRDURVIS. TĀS NAV AIZSLĒGTAS. IEKŠĀ SKAN MŪZIKA.

STEFANS. Tagad tiešām būtu īstais laiks ierasties kādam no Imanta ģimenes locekļiem.

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet varbūt, ka tie jau ir klāt?

STEFANS. Nez vai – tad te skanētu pavisam cita mūzika. (Noliek priekšnamā sporta somu un klusi paver durvis uz istabu.)

ABAS MEITENES ATZVĒLUŠĀS KLUBKRĒSLOS UN NESTEIDZĪGI KRAUKŠĶINA CEPUMUS. UZ GRĪDAS AIZMIDZIS KRĀC IMANTS. PAMANĪJUŠAS STEFANU, MEITENES IEKLIEGDAMĀS PIELEC KĀJĀS.

SOLVITA. Ā... jūs tas esat...

STEFANS. Un ja nu tas nebūtu bijis es?

DANUTA. Tad?... Tad?... Tad būtu šohers!

SOLVITA. Vai treniņš jau beidzās?

STEFANS. Citādi taču es nebūtu šeit.

DANUTA. Kafiju? Pepsikolu?

STEFANS. Paldies, man pilnīgi pietika ar volejbolu. (Solvitai.) Jūs dejojat?

SOLVITA. Ar jums – vienmēr. (Dejo ar Stefanu.) Man skrāpē. (Sāka pogāt vaļā viņa žaketi.)

20. AINA

REDAKCIJA. KRŪMIŅŠ, MUDĪTE, STRAUTS. IENĀK STEFANS.

KRŪMIŅŠ. Mierā! Līderis ieradies!

STRAUTS. Sveiks, Stefan.

MUDĪTE. Vai tu jau esi ielūgts?

STEFANS. Uz ko?

MUDĪTE. Visa redakcija šorīt tika ielūgta uz mūsu Edītes piecdesmit gadu jubilejas svinībām somu pirtī.

KRŪMIŅŠ. Mēs tur sēdēsim baseinā un klausīsimies labu dzeju!

MUDĪTE (Stefanam). Tu iesi?

STEFANS. Es diemžēl neesmu ielūgts.

KRŪMIŅŠ. Ielūgtu ir visi! Tava neierašanās apvainos jubilāri!

MUDĪTE. Gan jau viņa vēl pagūs tevi uzaicināt personiski.

STRAUTS. Vajadzētu iet visiem. Piecdesmit gadi – tā tomēr ir liela jubileja – kāpēc neiepriecināt cilvēku, kurš tik ilgi ir kopā ar mums strādājis?

MUDĪTE. Žēl, ka nevienam tas neienāca prātā pirms trim gadiem, kad tev palika piecdesmit...

STRAUTS. Es esmu cita rakstura cilvēks. Edīte mīl sabiedrību.

KRŪMIŅŠ. Un labu dzeju!

STEFANS. Kad tad paredzēta tā svinēšana?

MUDĪTE. Sestdienas vakarā. Droši vien līdz rītam – svētdien varēs izgulēties.

STRAUTS. Vajadzētu samest naudu. Nav taču vērts katram atsevišķi pirkt dāvanu?

MUDĪTE. Cik metīsim?

KRŪMIŅŠ. Pa simtniekam!

STRAUTS. Es domāju, ka desmit rubļus no katra vajadzētu.

KRŪMIŅŠ. Žēl, ka es līdz piecdesmit neaizvilksu...

STEFANS NOLIEK UZ GALDA DESMITNIEKU.

MUDĪTE. Bet kurš vāks?

KRŪMIŅŠ. Tu arī vāksi! Strautam ir daudz darba, man naudu nevar uzticēt, Lejnīeks līdz kasiera pienākumiem nepazemosies.

21. AINA

KAFEJNĪCA "MIRANDOLĪNA". IENĀK STEFANS UN APSĒŽAS PIE SAVA "REZERVĒTĀ" GALDIŅA.

PUIŠELIS PIE BLAKUSGALDIŅA. Onkulīt, tur nedrīkst, tur ir aizņemts.

PUIŠĒLA MĀTE. Klusāk, tu! Ēd saldējumu un nelien, kur tevi neprasa!

STEFANS. Nekas, nekas.

PIESTEIDZAS KRISTĪNE UN NOŅEM "AIZLIEGUMA ZĪMI".

KRISTĪNE. Labdien.

STEFANS. Labdien. Varbūt tomēr nevajag rezervēt man vienmēr galdiņu? Šeit reti kāds apsēžas un pārmaiņas pēc man nav grūti savu reizi apmesties arī kur citur.

KRISTĪNE. Kā jūs vēlaties...

STEFANS. Tas ir ļoti mīli, bet man patiešām ir neērti jūs tā apgrūtināt.

KRISTĪNE. Ko jūs vēlaties?

STEFANS. Kā parasts – kafiju un divas sviestmaizes pēc jūsu ieskatiem.

KRISTĪNE (pieraksta). Tas bija muļķīgi – ar to rezervēto galdiņu?

STEFANS. Es taču teicu, ka tas bija mīli. Vienīgā nelaime, ka es tiešām neesmu pieradis pie tādas uzmanības... un jūtu, ka tā mani mazliet saista. Es laikam jūs aizvainoju, atteikdamies no šīs laipni piešķirtās privilēģijas?

KRISTĪNE. Nē. Piedodiet. Tas tomēr bija muļķīgi. Lūdzu, nedusmojieties! (Prom.)

IMANTS (pienāk un apsēžas Stefanam pretī). Ko tad tu, vecīt, – pameti sirmgalvi ar diviem pustrakiem skuķiem? Es gandrīz galus atdevu!

STEFANS. Man vienpadsmitos bija jābūt treniņā.

IMANTS. Tu esi apbrīnojami pedantisks.

STEFANS. Kafiju? Sviestmaizes?

IMANTS. Man nebūtu iebildumu pret salātiņiem.

STEFANS. Tūlīt dabūsi.

IMANTS. Tātad šī ir Stefana Lejnīka iemīļotā kafejnīca? Šeit sēdēdams, tu iegūsi augsti tikumiska cilvēka reputāciju.

STEFANS. Reizēm iegriežos.

IMANTS. Nu, nu – es esmu bieži tevi manījis šai vietā sēžam.

ATNĀK KRISTĪNE AR KAFIJU UN LAŠMAIZĪTĒM.

STEFANS. Paldies. Vai neatrastos salātiņi kolēģim?

IMANTS. Kafiju arī.

KRISTĪNE PAMĀJ UN PROM.

IMANTS. Viņai ir skaistas kājas.

STEFANS. Jā, man arī patīk. Kā jūtas tavas meitenes?

IMANTS. Nācās izraidīt. Šodien sieva atgriežas no sanatorijas.

STEFANS. Vakar viņa nevarēja atgriezties?

IMANTS. Manis pēc viņa varēja atgriezties arī vakar. Būtu tracis, šķiršanās un miers beidzot. Tu esi precējies?

STEFANS. Esmu.

IMANTS. Un kā?

STEFANS. Nekas. Pieciešu. Kur tu rāvi tās pusgatavās mātītes?

IMANTS. Aizvakar nocollēju kādā stipri krāsainā kompānijā – gribēju tur pamīcīties ar vecu brūti, bet šai jau cits bija gadījies. Tad skatos – čubinās pa kaktu divas zostiņas. Joka pēc paamizējos. Vai man prātā ienāca, ka šīs skries līdzī vecim! Tovakar tāpat vien paļerkstējām, domāju – jāaicina uz krogu – redzēs, ko sacīs. Šīs – jā, bet krogi jau ciet. Sarunājām uz nākamo dienu. Domāju – neatnāks. Šīs – klāt. Tad abas sāk sačukstēties. Kas par lietu? Vai es pazīstot Stefanu Lejniuku – re, kur sēžot! Es domāju – labi – ja kaut kas nejauši sanāks, nebūšu viens ar divām vistiņām. Bet tu – nodevējs un nekas vairāk!

STEFANS (Iekšējai Balsij). Teikt vai neteikt, ka es vakar biju atgriezies?

IEKŠĒJĀ BALSS. Nedzesē veltīgi muti. Kas no tā mainīsies, ja viņš uzzinās, ka tu tomēr esi bijis?

STEFANS. Tad viņam vairs nebūs tiesību lamāt mani par nodevēju.

IEKŠĒJĀ BALSS. Un tev tas ir tik svarīgi?

STEFANS. Laikam jau ne.

PIENĀK KRISTĪNE AR KAFIJU UN SALĀTIŅIEM.

STEFANS. Es maksāju. (Norēķinās.)

KRISTĪNE PROM.

IMANTS. Viņai patiešām ir lieliskas kājas.

STEFANS. Tu ar oficiantēm neesi ielaidies?

IMANTS. Esmu. Es ielaižos ar katru, kura ir ar mieru ielaisties ar mani. Mans sapnis ir saķert sifilisu un tam sekojošo smadzeņu atmiešķēšanos. Vismaz nesaprastu, cik bezjēdzīgi aizrit dzīve. Kādreiz klīda baumas, ka cilvēkam esot tiesības uz laimi. Es gribētu saprast, kur ir manējā? Darbā es esmu visādu idiotu vergs, mājās mani sagaida sieva, uz kuru paskatoties, nāk vēmiens, turklāt viņa atsakās no retajiem brīžiem, kad man dzērumā sarosās tieksme pēc viņas, jo neesot gluži vesela... Nē, tā oficiante patiešām ir jauka. Vai zini, kas man bieži nāk prātā? Izšķirties, iemīlēties, apprecēties vēlreiz un sākt dzīvi no jauna.

STEFANS. Kas traucē?

IMANTS. Inerce. Pieradums. Es esmu pielipis savai jaukajai dzīvītei. Man jau ir izveidojies ritms. Mans skatiens kāri slīd pāri pūlim, meklēdams maigu, atsaucīgu skatienu. Vai tu vari man pateikt, kāpēc burvīga meitenīte pēc iziešanas pie vīra pāris gadu laikā pārvēršas par resnu stervu?

STEFANS. Ne jau visas.

IMANTS. Tev taisnība. Esmu gulējis ar savu draugu sievām, kuras pat pēc divdesmit laulībā pavadītiem gadiem prot palikt iekārojamas. Bet stervas viņas ir tik un tā.

STEFANS. Es biju pārlicināts, ka tu rod laimi un sevis piepildījumu darbā.

IMANTS. Protams. Tāpēc jau es pēdējā laikā reti kad esmu skaidrā. Lai spētu novērtēt šo laimi. Tu arī izskaties neparasti laimīgs, kad gvelz tās muļķības zilajā ekrānā, kurām pats, nez, vai kādreiz esi ticējis.

STEFANS. Darbs paliek darbs.

IMANTS. Un atpūta paliek atpūta. Paldies! (Pieceļas.)

STEFANS. Ņem par labu.

22. AINA

SOMU PIRTS. VISI KRIETNI SADZĒRUŠIES. JUBILĀRE UN VIŅAS VĪRS IK PA BRĪDIM PĒC REŽISORA IESKATIEM NOSKAITA KĀDU DZEJOLI GAN DUETĀ, GAN PAMĪŠUS.

STRAUTS. Piecdesmit gadi ir tāds jocīgs cipars cilvēka mūžā. No vienas puses – pus gadsimts jau pagājis, daudz kas redzēts, daudz pārdzīvots, iegūts, zaudēts. Laime ir bērni, iemīļots darbs, kolēģu mīlestība...

JUBILĀRES VĪRS. Nu, nu! Es arī viņu mīlu, ne tikai kolēģi!

STRAUTS. Jaunībai liekas, ka piecdesmit gadus dzīve ir tikpat kā beigusies... bet mēs, piecdesmit gadu sliksni pārkāpušie, zinām, cik daudz spēka vēl ir šajos gados, cik daudz mierīga optimisma, cik daudz mēs vēl spējam paveikt sabiedrības labā, jo mums ir tā nenovērtējamā manta, ko sauc par pieredzi... Jā, es pazīstu Edīti jau daudzus gadus... Par visu to tad es arī uzaicinu klātesošos iedzert!

MARUTA (Stefanam). Tu nedzer?

STEFANS. Vai tev bija radies iespaids, ka es bieži dzeru?

MARUTA. Nē. Es domāju...

STEFANS. Es esmu pie stūres.

MARUTA. Kam tad?

STEFANS. Zemūdenei. Kartupeļus neliksi?

MARUTA. Paldies.

STEFANS (otrā pusē sēdošajai Ingunai). Un jūs?

INGUNA. Paldies...

STEFANS. Rasolu?

INGUNA. Paldies...

IEKŠĒJĀ BALSS. Kāpēc dažāda vecuma un smukuma sievietes tik bieži mulst tavā klātbūtnē?

STEFANS. Tāpēc, ka es esmu izcilākais starp vīriešiem.

JUBILĀRES VĪRS. Pirmā porcija var iet uz pirti, pārējiem – dejas!

VĪRU BARIŅŠ AIZDRĀŽAS SVILINĀTIES. KĀDS UZLIEK MŪZIKU.

IEKŠĒJĀ BALSS. Viņai gan ir ne vairāk kā sešpadsmit.

MARUTA. Tu neuzlūgsi mani?

STEFANS. Protams. (Aiziet ar Marutu dejot.)

ATGRIEŽAS SASĀRTUŠIE PIRTĪ GĀJĒJI.

PIRTĪ GĀJĒJI. Kolosāli!

JUBILĀRES VĪRS. Tagad – sievietes!

STEFANS (Marutai). Ej tu arī. (Kad Maruta prom, Ingunai.) Drīkst jūs lūgt? (Aiziet ar Ingunu dejot.) Es nemaz nezinu, kā jūs sauc.

INGUNA. Inguna.

STEFANS. Mans vārds ir Stefans.

INGUNA. Jā... Es zinu...

STEFANS. Kā tev patīk šis vakars?... Neņem pie sirds... Tavi vecāki ir labi un gudri cilvēki... Nevaino, ka viņi ir dzēruši un ļāvuši atslābināties bremzēm... Vecāku mūžs, lai arī cik vēl atlicis dzīvot, virzās uz beigu pusi, un viņi tās saskata – sava mūža labāko daļu viņi ir atdevuši tev...

IEKŠĒJĀ BALSS. Fantastiski! Un tu taču nemaz neesi dzēris...

INGUNA. Es saprotu...

2. CĒLIENS

1. AINA

KAFEJNĪCA "MIRANDOLĪNA". PIENĀK KRISTĪNE AR KAFIJU UN ŠĶIŅKMAIZĪTĒM.

STEFANS. Man ir drausmīgs garastāvoklis. Lūdzu, aizvediet mani šovakar uz kino – es, goda vārds, neatteikšu!

KAFIJA, PASNIEGŠANAS BRĪDĪ TASĪTEI NOTRĪCOT, APLEJ STEFANAM KĀJAS CELI.

STEFANS (Iekšējai Balsij). Gandrīz vesela tasīte. Pie visa tā klāt es labprāt saņemtu vēl arī kādu pļauku.

KRISTĪNE. Piedodiet...

STEFANS. Apsēdieties. (Kristīne apsēžas.) Piedodiet, ja jūs aizskāru, tas nebija mans nolūks. Man tiešām bija drausmīgs garastāvoklis. Jūs to uzlabojāt. Tagad varat prasīt kādu gandarījumu vien gribat. Esmu gatavs jums publiski atvainoties un nekad vairs nespert kāju šai kafejnīcā.

KRISTĪNE. Es sabojāju jūsu uzvalku...

STEFANS. Jūsu pienākums bija apliet mani no galvas līdz kājām. Ja esat piedevusi, tad atnesiet man vēl vienu tasi kafijas –, bet ne tik pilnu kā šo. Par manām biksēm neuztraucieties – tās šūtas no pirmšķirīga materiāla un nebaidās pat no sērskābes.

KRISTĪNE. Paldies. (Prom.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Stulbene. Nosist tevi būtu par maz! Svētā naivitāte...

KRISTĪNE ATNES KAFIJU.

STEFANS. Es labi zinu, ka jūs nebūsi, bet šovakar divdesmitos piecdesmit es jūs gaidīšu pie kinoteātra “Komjaunietis”.

2. AINA

UZ IELAS.

STEFANS. Ko es ar viņu iesākšu? Tiktāl esmu nonācis – flirtēju pa kafejnīcām, mediju oficiantes, norunāju kā vidusskolnieks idiotiskus randiņus un vēl kur – pie kinoteātra! Aiziesim šovakar uz kīno! Tfu! Un tagad jāvelkas uz randiņu ar kaut kādu infantilu krogusmeitu! Vēl vajadzētu nosarkt, viņu ieraugot!

STEFANS TUVOJAS KRISTĪNEI.

STEFANS. Kā jūs sauc, neprātīgā?

KRISTĪNE. Kristīne. Kāpēc neprātīgā?

STEFANS. Es diemžēl neesmu Edgars. Es esmu Stefans. Stulbs vārds, vai ne?

KRISTĪNE. Kāpēc stulbs? Es zinu, kā jūs sauc.

STEFANS. Muļķa meitene – visi vīrieši taču ir pavedēji un krāpnieki – kāpēc jūs tik vieglprātīgi viņiem uzticiaties?

KRISTĪNE. Bet es taču viņiem nemaz neuzticos! Es uzticos tikai jums.

STEFANS. Kristīn, izbeidziet mani mulsināt! Lūdzu, aizgriezieties un neskatieties, kamēr es ļaušu! (Kad Kristīne aizgriežas, atver diplomātu, izņem rozi, sakārto tās lapiņas, noklepojas.)

KRISTĪNE. Vai var?

STEFANS. Var. Maza puķīte mazai meitenei.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu, nu. Tieši tā tu teici, pasniegdams pirmo puķi Marutai.

KRISTĪNE. Paldies.

3. AINA

KINOTEĀTRA KAFEJNĪCĀ. KRISTĪNE ĒD SALDĒJUMU. STEFANS PASTUMJ VIŅAI TUVĀK TORTES GABALIŅU.

KRISTĪNE. Vai tu esi nolēmis mani uzbarot?

STEFANS. Par ļaunu nenāktu.

KRISTĪNE. Tev patīk tuklas sievietes?

STEFANS. Vai tad tu jau esi sieviete? Piedod. Es pārjokojos.

KRISTĪNE. Tev ir tāds stils. Tu mani neaizvaino. Tikai samulsināji. Nē, neesmu.

STEFANS. Ko neesi?

KRISTĪNE. Sieviete.

IEKŠĒJĀ BALSS. Pirmais sniegs! Pirmais sniegs! Viņai vēl neviens nav bijis! Tu būsi pirmais!

STEFANS. Aizveries uz mirklīti.

KRISTĪNE. Vai tagad es tevi samulsināju?

STEFANS. Samulsināji gan. Tu esi baigā vecene. (Iekšējai Balsij). Kaut kā muļķīgi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kas tur muļķīgs? Viss, kā pienākas. Vīrietim taču ir jāzina, ar ko viņam darīšana. Citādi – cerēs uz jaunavu, bet gultā – izrādās, ka šē tev!

STEFANS (Kristīnei). Vai tu vēl kaut ko negribi?

KRISTĪNE. Mēs taču nācām skatīties filmu, nevis ēst!

STEFANS. Viens otru neizslēdz. Tev vēl ir septiņas minūtes laika. Un galu galā – var jau ēst arī pa kinožurnāla laiku.

KRISTĪNE. Bet, ja žurnāls būs interesantāks par filmu?

STEFANS. Var gadīties.

KRISTĪNE. Paldies – es esmu paēdusi. Tu droši vien domā, ka es visu laiku dzīvoju pusbadā?

STEFANS. Nē, es vienkārši domāju, ka tu esi caurbira. Strādāt kafejnīcā un neuzbaroties!...

KRISTĪNE SMEJAS.

STEFANS. Vai tiešām tas bija tik asprātīgi?

KRISTĪNE. Protams, ne. Un tieši tāpēc es smejos.

4. AINA

PIE KRISTĪNES MĀJAS.

KRISTĪNE. Es iešu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Šķiet, ka meitene neiebilstu pret skūpstu.

STEFANS. Es saprotu. Bet man liekas, ka tas būtu banāli.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tad tāpat viņu tagad arī atlaidīsi – lai skrien?

STEFANS. Nē, jāizdomā kaut kas neitrāls. (Kristīnei.) Kurā stāvā tu dzīvo?

KRISTĪNE. Septītajā.

STEFANS. Es tevi pavadišu līdz dzīvokļa durvīm.

KRISTĪNE. Labi.

5. AINA

JUVELIERIZSTRĀDĀJUMU VEIKALS.

IEKŠĒJĀ BALSS. Cik liela ir oficiantes alga?

STEFANS. Pieņemsim, ka simts, lai gan neticu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Divsimt septiņdesmit četri rubļi – tās ir trīs algas, jo no algas, kā zināms, atvelk nodokļus, bet auskaru cena paliek nemainīga – kas uz papīra, tas kabatā, pareizāk sakot – no kabatas.

STEFANS. Vai vajadzētu iekārt oficiantei ausīs viņas trīs mēnešu algu? (Izvelk kabatas portfeli, pārdevējai.) Dodiet man, lūdzu, tos auskariņus.

PĀRDEVĒJA (pasniegdama pirkumu). Sievai?

STEFANS. Vēl nezinu. Vai nu sievai, vai kādai no mīļākajām.

6. AINA

PIE LĪGAS.

LĪGA. Es nedomāju, ka tu šovakar būsi.

STEFANS. Tu vienkārši esi paradusi katru vakaru tupēt mājās?

LĪGA. Jā, kopš tu esi ienācis manā dzīvē.

IEKŠĒJĀ BALSS. "Mirandolīnu" taista ciet, ja tūlīt skrietu, varētu vēl pagūt pārtvert Kristīni.

STEFANS (dzerdams kafiju, Līgai). Kas te ir klāt? Daži pilieni mīlestības eliksīra?

LĪGA. Tas ir kanēlis. Garšo?

STEFANS. Ļoti.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tagad tev vienmēr šeit tiks pasniegta kafija ar pretīgu kanēļa piegāršu.

STEFANS. Lai! Tā man vajag!

LĪGA. Tu izskaties noguris.

STEFANS. Sievietes mani ir nomocījušas. (Izvelk no kabatas kastīti ar auskariem.)

LĪGA. Kas tas ir?

STEFANS. Atver, tad redzēsi. (Līga uzmanīgi atver kastīti.) Kas tev?

LĪGA. Nekas. Es jau biju pieradusi... nekad ne no viena nesaņemt dāvanas... Piedod! (Izsteidzas no istabas.)

LĪGA ATGRIEŽAS.

LĪGA. Man nav caurumu ausīs. Mēģināju pati durēt, bet nobijos... Rīt aiziešu, lai izdur... Vai tu rītvakar būsi?

STEFANS. Jā. (Pieceļas.)

LĪGA. Neaizej! Lūdzu, neaizej tagad!

STEFANS. Man jāiet. Ja tu mani šovakar neatlaidīsi, es nevarēšu atnākt rīt.

PIE DURVĪM LĪGA IESPIEŽ STEFANAM KAUT KO ROKĀ.

STEFANS. Kas tas ir?

LĪGA. Šī dzīvokļa atslēgas.

7. AINA

PIE KRISTĪNE MĀJAS DURVĪM.

KRISTĪNE. Stefan.

STEFANS. Nu?

KRISTĪNE. Man liekas – es neizturēšu. Es sadegšu. Vai sajukšu prātā. Kas tas ir, Stefan?

STEFANS. Tas ir ārprāts.

KRISTĪNE. Stefan... tā ir mīlestība... Es nespēju iedomāties, ka kaut kas tamlīdzīgs mēdz būt... Tā ir kaut kāda telpa, kas ir biežāka par gaisu, bet ne tik bieža kā ūdens.

STEFANS. Vai tad ūdens ir biezs?

KRISTĪNE. Es nezinu...

SKŪPSTS.

IEKŠĒJĀ BALSS. Jā, jā. Tieši tās pašas izjūtas, kas pirms četriem gadiem, pieskaroties Marutas nevainīgajām lūpām.

STEFANS. Aizveries!

IEKŠĒJĀ BALSS. Tikai neiedomājies, ka tu dzīvi sāc no jauna!

KRISTĪNE. Paliec pie manis! Neaizej vairs! Man taču nav neviena! Vai saproti – itin neviena! Es zinu, ka neesmu pelnījusi tevi! Es saprotu! Bet es tevi mīlu! Nosit mani! Nosit, bet nepamet!

IEKŠĒJĀ BALSS. Baidos, ka no šī dadzīša tu tik viegli vaļā vis netiksi!

STEFANS. Vai tu nevarētu apklust?

KRISTĪNE. Tu nedusmojies uz mani?

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu? Izdomā tagad pietiekoši gaumīgu atbildi!

KRISTĪNE. Dusmojies?

STEFANS. Nē. Tikai domāju par to, ka man nav tiesību pieņemt tavu mīlestību.

KRISTĪNE. Kāpēc? Vai tu gribi mani kādam atdot?

STEFANS. Nē.

KRISTĪNE. Tad neatdod. Es esmu te. Es esmu tava. Kopš tās reizes, kad es tevi pirmoreiz kafejnīcā ieraudzīju, es sapratu, ka esmu nolemta. Un toreiz man nebija nekādu cerību. Itin nekādu. Tad tu biji laimīgs un apmierināts vīrs. Tagad tu esi ievainots tīģeris. Es gribu būt zaļa lapiņa uz tavas brūces.

IEKŠĒJĀ BALSS. Viņa laikam daudz lasa.

KRISTĪNE. Vai šovakar es drīkstu tevi uzaicināt pie sevis ciemos?

STEFANS PACEĻ KRISTĪNI UZ ROKĀM.

KRISTĪNE. Vai tu mani nesīsi?

STEFANS. Vai tev ir kādi iebildumi?

KRISTĪNE. Nav... Bet tevi kāds var ieraudzīt... un pazīt...

STEFANS. Un tad?

KRISTĪNE. Var izplatīties baumas, ka tu pa naktīm staipi oficiantes.

STEFANS. Tikpat labi var izplatīties baumas, ka es bučojos ar oficiantēm.

KRISTĪNE. Tikai nedomā, ka man tas nepatīk. Beidzot es varu justies kā sapņu princese, kuru viņas bruņinieks nēsā uz rokām. Drikst, es tev palīdzēšu atvērt durvis? (Ar kāju nospiež durvju rokturi.)

STEFANS. Tu esi ļoti laipna.

KRISTĪNE. Paldies. Un tagad, lūdzu – uz septīto stāvu!

IEKŠĒJĀ BALSS. Es nešaubos, ka tas tev īpašas grūtības nesagādās, bet man vienalga šķiet, ka šāds gājiens tev vairs nepiestāv.

KĀDA SIEVIETE KĀPJ VIŅIEM PRETĪ LEJUP PA TREPĒM UN GARĀMIEDAMA SAMULSUSI NOVĒRŠAS.

KRISTĪNE. Man šķiet, ka viņa te nedzīvo. Droši vien atnākusi ciemos. Te, lūdzu! (Norāda ar kāju.) Kāpēc tu nemaz neesi aizsiesies?

STEFANS. Tāpēc, ka regulāri nodarbojos ar sportu.

KRISTĪNE. Vai ar meiteņu nēsāšanu?

STEFANS. Nu jau arī ar to.

KRISTĪNE (atslēdz durvis). Uzmanies! Neapdauzi galvu!

STEFANS AR KRISTĪNI UZ ROKĀM PĀRKĀPJ DZĪVOKĻA SLIEKSNIM.

KRISTĪNE. Gulta ir tur! Piedod. Pārjokojos.

STEFANS. Tu esi burvīga. (Nolaiž meiteni zemē.)

KRISTĪNE. Paldies! Līdz šim es bieži nožēloju, ka mājā nav lifta. Tagad es saprotu, ka tas ir ļoti tālredzīgi un gudri. Te es dzīvoju. Ļoti mājīgi, vai ne?

STEFANS. Pietiekoši.

KRISTĪNE. Es esmu pieradusi. Četrus gadus es te nodzīvoju kopā ar tanti. Viņa mani pievāca no bērnu nama.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tātad bārenīte. Ļoti aizkustinoši.

STEFANS. Aizveries.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tas pastiprina atbildību.

KRISTĪNE. Pagājšgad tante nomira. Tas bija stipri baigi. Es viņu patiešām mīlēju. Piedod, ka es tev to stāstu. Tu taču neko nezini par mani.

STEFANS. Vai tev nav jāiet uz darbu?

KRISTĪNE. Ko tu! Man jābūt kafejnīcā ne ātrāk kā septiņos. Tagad vēl ir tikai pusseši. (Ierāpjas Stefanam klēpī.)

STEFANS. Nedari tā, tas ir bīstami.

KRISTĪNE. Patiešām? (Ciešāk piespiežas Stefana plecam.)

STEFANS. Izrādās, ka tev ir arī krūtis.

KRISTĪNE. Neizskatījās?

STEFANS. Redzēt nevarēja.

KRISTĪNE. Nekas liels jau nav... bet – kā jau manīji – sajust var.

STEFANS. Netrinies, Kristīn. Es saprotu, ka tu esi mana un līdz galam, bet es cienu komfortu, bez tam tu vari nokavēt darbu.

KRISTĪNE. Es nospļaujos par darbu.

STEFANS. Tu esi ļoti vieglprātīga.

KRISTĪNE. Es tevi tiešām mīlu. Gribu, lai tu vienmēr būtu man blakus. Gribu skūpstīt tevi. Gribu piederēt tev. Gribu dzemdēt tavus bērnus. Gribu viņus audzināt. Gribu novēcot tev blakus un nomirt reizē ar tevi.

STEFANS. Es arī tevi ļoti mīlu un gribu tevi, bet tad man ir jāizoperē no savām smadzenēm tā daļa, kurā glabājas informācija par pēdējo laika posmu manā dzīvē.

KRISTĪNE. Vai arī tā informācija, kas attiecas uz mani?

STEFANS. Tā ne.

KRISTĪNE. Labi. (Paņem galda nazi un, imitēdama operāciju, sāk slidināt to pa Stefana matiem.) Skaties man acīs! Domā tikai par mani!

IEKŠĒJĀ BALSS. Te tev nu bija! Ne te ir normāla gulta, ne te ir vanna, kur nomazgāties...

8. AINA

PIE LĪGAS.

LĪGA. Es visu mūžu esmu bijusi spiesta dzīvot godīgi. Jo esmu tā audzināta. Tagad es vēlos kļūt par izvirtuli.

STEFANS. Teicama apņemšanās. Un cik tālu tu esi paredzējusi izvirst? Iesi uz stacijas tualeti un atdosies alkoholiķiem par puspuđeli bērzuđdens?

LĪGA. Tu jauc izvirtību ar prostitūciju. Es nevienam ne par ko atdoties netaisos. Un vispār – es taisos atdoties tikai tev.

STEFANS. Kas tad tā par izvirtību? Tā jau ir tikumība visaugstākajā pakāpē!

LĪGA. Nepārtrauc mani, Stefan. Tā tu neko nesapratīsi. Savā pirmajā laulībā... Pareizāk sakot – tad, kad es dzīvoju kopā ar savu pirmo vīrieti... ar savu vīru... Lai gan, taisnību sakot – tikai tevi es izjūtu kā savu vīru, viņu es neizjūtu nekā. Ar vienu vārdu sakot – tad es patiešām gulēju. Kā pagale. Man bija kauns kaut ko vairāk darīt, jo es baidījos, ka viņš to var pārprast. Baidījos, ka viņš var nodomāt, ka es esmu samaitāta. Bet es taču biju jaunava, kad satikos ar viņu! Tikai īsi pirms kāzām es atļāvos viņam atdoties. Un arī tikai tāpēc, ka viņš ļoti uzstāja.

STEFANS. Klausies, tavi seksuālie piedzīvojumi ar bijušo vīru mani īpaši neinteresē – es taču neaprakstu tev savas mīlas dēkas ar citām sievietēm?

LĪGA. Nē.

STEFANS. Tāpēc esi tik laipna un neapgrūtinī mani ar stāstiem par sava vīra specifisko seksualitāti.

LĪGA. Piedod, Stefan. Lai gan man ir patīkami, ka tu esi greizsirdīgs.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tāpat kā mums ir patīkami apzināties, ka tu esi muļķe.

STEFANS. Nu, nu – kas tur palika ar tavu izvirtību?

LĪGA. Nu, tad tā – es esmu nolēmusi pacelt mūsu attiecības izvirtības līmeni. Ja tu pret to neiebilsti, protams.

STEFANS. Kā šis līmenis būtu jāsaprot?

LĪGA. Tā, ka tu turpmāk vairs nedrīkstēsi mani iegūt parastā veidā. Mums vienmēr būs jāizdomā kaut kas neparasts.

STEFANS. Piemēram?

LĪGA. Tu mani sasiesi... pamazām noplēsīsi drēbes... un pēc tam iegūsi...

STEFANS. Kā tad es tikšu klāt nepieciešamajai vietai, ja būšu tevi sasējis?

LĪGA. Kājas atstāj brīvas. Piesien mani aiz rokām pie kaut kurienes.

STEFANS. Pie kurienes?

LĪGA. Ieskrūvēsim sienā pie gultas galvgaļa divus āķus. Pie tiem tu piesiesi manas rokas.

STEFANS (ieskrūvē sienā āķus). Manuprāt, tu tos drīz vien atkal izrausi.

LĪGA. Neaiztiec! Ar tavu spēku, protams, ka tur nav ko darīt. (Parauj āķi.) Redzi – turas.

STEFANS. Bet tu parauj stiprāk!

LĪGA (rauj no visa spēka un kopā ar āķi atmuguriski ievelas gultā). Tev taisnība, šī ideja neder... Vai zini, ko – izurbsim gultas galvgalī divus caurumus un izvērsim striķus caur tiem!

STEFANS. Vai ir vērts bojāt gultu?

LĪGA. Bet sienu taču mēs jau sabojājām!

IEKŠĒJĀ BALSS. Kā izvirtība tomēr pārvērš cilvēku!

STEFANS IZURBJ CAURUMUS, IEVER VIRVES UN PIESIEN LĪGAS ROKAS PIE TĀM.

LĪGA. Ļoti labi.

STEFANS. Baidos, ka virves tev griezīsies rokās.

LĪGA. Nekas – es pacietīšu.

STEFANS. Būs sarkani aplī ap rokām. Ko tu sacīsi darbā?

LĪGA. Notīšu rokas ar elastīgo saiti.

IEKŠĒJĀ BALSS. Ļoti saprātīga meitene.

STEFANS APSEŽAS PIE GALDA UN IELEJ SEV KAFIJU.

LĪGA. Stefan! Ko tad tu?

STEFANS. Stāvi nu tagad mierā, ja jau reiz esi sagūstīta, un ceri, ka es varbūt par tevi vēl apžēlošos.

LĪGA. Aha.

STEFANS. Vari pat lūgt Dievu, lai visļauņākais tev ietu secen.

LĪGA. Labi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kaut kā bezjēdzīgi aizrit dzīve.

STEFANS. Bet ko citu lai iesāk?

IEKŠĒJĀ BALSS. Varbūt apgūt jaunu svešvalodu?

LĪGA. Stefan, es jau esmu zaudējusi cerības, ka tikšu izvarota.

STEFANS. Labi. Es nāku. Vai tiešām tu gribi, lai es tavas drēbes saplēšu?

LĪGA. Droši! Es speciāli uzvilku visu to, ko neesmu paredzējusi vairs valkāt.

STEFANS. Tad gan. (Bez steigas sāka plēst Līgas drēbes.)

9. AINA

KAFEJNĪCA "MIRANDOLĪNA".

KRISTĪNE. Ko pasūtīsiet?

STEFANS. Kā parasts – kafiju un divas sviestmaizes pēc jūsu ieskatiem.

KRISTĪNE. Varbūt piedevām vēl kādu meitenīti?

STEFANS. Jā. Vismaz divreiz.

KRISTĪNE. Lūdzu. (Prom.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Tu esi bagāts, Stefan! Cik tu esi bagāts! Tev ir sieva! Tev ir mīļākā!
Tev ir iemīlotā.

STEFANS. Jā, un vēl šis tas pa burzmu gadās.

KRISTĪNE (atnes pasūtīto un apmetas viņam blakus). Vai drīkst?

STEFANS. Uzskati, ka viena no maizītēm ir tava!

KRISTĪNE. Paldies. (Paņem ķilavmaizīti.)

STEFANS. Tu neesi ēdusi?

KRISTĪNE. Esmu. Pareizāk sakot, es biju zaudējusi ēstgribu. Nu tā ir atgriezusies.

STEFANS. Tev ir piekrišana. (Pamāj uz neapmierinātajiem apmeklētājiem.)

KRISTĪNE. Lai paciešas. Arī man ir tiesības uz laimi. Bez tam tie ir Vaļkas galdiņi.
Kur tu bija šonakt?

STEFANS. Pie mīļākās.

KRISTĪNE. Kāpēc ne pie manis? Vai tad es neesmu tava mīļākā?

STEFANS. Nē, tu esi iemīlotā.

KRISTĪNE. Un ko ar tādām dara?

STEFANS. Mīl.

ATNĀK VAĻKA UN SĀK APKALPOT.

KRISTĪNE. Tas man ir izdevies. Tagad tu esi sakompromitēts līdz galam. Vaļka jau nu muti neturēs.

STEFANS. Par to neuztraucies. Tu esi ļoti skaista.

KRISTĪNE. Tas no bezmiega nakts un tavas klātbūtnes. Es nedomāju, ka būšu tik drausmīgi bezpalīdzīga.

STEFANS. Tu esi greizsirdīga?

KRISTĪNE. Nē.

STEFANS. Tu cieti?

KRISTĪNE. Ļoti. Es kaucu no ilgām pēc tevis. Vai tev pie tās mīļākās nav kāda tepiķīša, uz kura man apmesties?

IEKŠĒJĀ BALSS. Interesanti – viņa tic, ka tu biji pie mīļākās vai netic?

VAĻKA (Kristīnei). Tev apmeklētājs atvilcīs. (Stefanam.) Labdien. (Kristīnei.) Apkalpot?

STEFANS. Labdien.

KRISTĪNE. Esi tik mīla un apkalpo. Biedrs ieradīs, lai mani nointervētu "Padomju Jaunatnei".

VAĻKA (apmeklētājam). Jums ko?

APMEKLĒTĀJS. Kas jums ir?

KRISTĪNE. Es atsakos bez tevis dzīvot.

STEFANS. Vai tu būsi mana laime?

KRISTĪNE. To es nezinu. Es centīšos. Darišu visu, cik manos spēkos. Bet tu gan esi mana laime. Par to es esmu pārliecināta.

IEKŠĒJĀ BALSS. Viņa ir ļoti vieglprātīga.

STEFANS. Kā jau visas jaunietes viņas vecumā. (Kristīnei.) Vai tu manus kreklus mazgāsi?

KRISTĪNE. Mazgāšu.

STEFANS. Zeķes lāpīsi?

KRISTĪNE. Lāpīšu.

STEFANS. Tā visas pirms kāzām sola.

KRISTĪNE. Man nemaz nevajag kāzu. Man vajag tevi. Tos kreklus un zeķes vari dot kaut vai tūlīt! Kamēr Vaļka apkalpo, es visu izmazgāšu!

VAĻKA (Kristīnei.) Man uz mirklīti jāizskrien. Pastrādā tagad tu kādu brīdi. (Stefanam.) Atvainojiet!

STEFANS. Nekas.

KRISTĪNE PIECEĻAS.

IEKŠĒJĀ BALSS. Oficiāņu draudziņš!

10. AINA

STEFANA DZĪVOKLIS.

MARUTA. Mēs esam uzaicināti vakariņās.

STEFANS. Pie kā?

MARUTA. Pie Dagnijas.

STEFANS. Kādā sakarā?

MARUTA. Viņa precas.

IEKŠĒJĀ BALSS. Interesanti, vai viņa nojauš par tavām attiecībām ar Dagniju?

STEFANS (Marutai). Kas tad viņu prec?

MARUTA. Nezinu. Kad aiziesim, tad redzēsīm.

IEKŠĒJĀ BALSS. Manuprāt, tomēr nojauš. Bet varbūt pat – zina.

STEFANS. Varbūt. (Marutai.) Kad mums jāiet?

MARUTA. Rītvakar. Sešos.

IEKŠĒJĀ BALSS. Skaidrs, ka zina.

STEFANS. Ļoti labi. Tā viņai vajag. Kas tas ir – mazohisms?

IEKŠĒJĀ BALSS. Ir taču jauki svinēt kāzas vistuvāko cilvēku sabiedrībā. Varbūt, ka

Dagnija grib pārbaudīt sevi?

STEFANS. Šķiet, ka mēs visi gribam pārbaudīt sevi.

IEKŠĒJĀ BALSS. Cik saldi. Cik šaušalīgi un saldi!

11. AINA

JUVELIERVEIKALĀ.

IEKŠĒJĀ BALSS. Vai tu esi pārliecināts, ka Kristīne apvainosies, ja tava dāvana būs lētāka par dažiem simtiem?

STEFANS. Nolādētie auskari!

IEKŠĒJĀ BALSS. Tu nekad mūžā nespēsi Kristīnei uzdāvināt auskarus. Šo simbolu tu esi zemiski aptraipījis.

STEFANS. Principā uzdāvināšu tieši auskarus. (Pārdevējai.) Lūdzu parādiet man tos auskarus.

PĀRDEVĒJA. Tie ir no komplekta.

IEKŠĒJĀ BALSS. Vajag savlaicīgi apmeklēt zobārstu, tad nevajadzēs svepstēt.

STEFANS. Paklusē, svepstēšana viņai taisni piestāv, tāpat kā priekšzobu trūkums.

Iespējams, ka tie ir tikko izkritušie piena zobi. (Pārdevējai.) Kas tas par komplektu?

PĀRDEVĒJA. Lūdzu. Auskari, koljē, divas rokassprādzes un diadēma.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kaut kas bezjēdzīgs.

STEFANS. Un cik tāds prieks maksā?

PĀRDEVĒJA. Pieci tūkstoši septiņsimt trīsdesmit divi rubļi – te ir cena.

STEFANS. Jā, cena atbilstoša. Es padomāšu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Neesi taču dulls!

STEFANS. Kādreiz ir jābūt arī dullam.

IEKŠĒJĀ BALSS. Ja tu izņemsi naudu, tad atkāpties vairs nespēsi!

STEFANS. Tur ir pietiekami daudz.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tā ir arī Marutas nauda.

STEFANS. Es to esmu nopelnījis.

IEKŠĒJĀ BALSS. Vienalga. Pie šķiršanās viņai pienākas puse.

STEFANS. Tur ir gandrīz piecpadsmit tūkstoši. Es izņemšu septiņus.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kāpēc tieši septiņus?

STEFANS. Lai būtu – astoņus! Gandrīz septiņus atstāšu Marutai. (pārdevējai). Es ņemšu. Tikai aizstaigāšu līdz krājkasei pēc naudas.

PĀRDEVĒJA. Lūdzu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tev laikam ir iedvesma? Bet mēģini nedaudz piebremzēt, citādi izskriesi cauri sienai.

STEFANS. Tieši to es esmu nolēmis izdarīt.

12. AINA

IZPILDKOMITEJAS DZĪVOKĻU DAĻAS PRIEKŠNIEKA KABINETĀ.

PRIEKŠNIEKS. Vai vismaz rindā viņa ir?

STEFANS. Domāju, ka nav. Šķiet, ka viņa tikai kādus pāris gadus ir pierakstīta Rīgā.

Vai tas situāciju padara bezcerīgu?

PRIEKŠNIEKS. Nē jau. Bezcerīgu situāciju nav. Tas vienīgi būtu labāk.

STEFANS. Tie patiešām ir necilvēcīgi apstākļi. (Izvelk no kabatas vienu no rokassprādzēm.) Aiznes to savai sievai no manis – sen neesam redzējušies.

PRIEKŠNIEKS. Ko tu, Stefan... (Iebāž sprādzi kabatā.) Tā taču ir kukuļdošana.

STEFANS. Tici, ka man no tavas sievas neko nevajag! Būtu labi, ja tu varētu šim cilvēciņam palīdzēt. Meitene patiešām ir labāku dzīvi pelnījusi. Bārene. No bērnu nama. Nupat kā apglabāja tanti – vienīgo tuvo cilvēku...

PRIEKŠNIEKS. Kā viņu sauc?

STEFANS. Kristīne.

PRIEKŠNIEKS. Un uzvārdiņš?

STEFANS. Goda vārds, uzvārdu es nezinu!

PRIEKŠNIEKS. Pasaki, lai viņa atnāk rīt pie manis. Lai nāk bez rindas un saka, ka no tevis.

STEFANS. Redzi... Dzīvoklis būtu vajadzīgs jau šodien... Lūdzu, nesaki nevienam...

Es no Marutas šķiros... un ceru, ka tas būs arī mans dzīvoklis...

PRIEKŠNIEKS. Kā tad tā?

STEFANS. Viņai ir cits...

PRIEKŠNIEKS. Baidos, ka es šodien nepaspēšu... Varbūt tevi apmierina tāds variants, ka atslēgas tu dabūtu šodien, bet orderi es tev nokārtotu pēc pāris dienām?

STEFANS. Paldies tev, vecais! Tas ir vairāk, nekā es uzdrošinājos cerēt.

IEKŠĒJĀ BALSS. Izrādās, ka tu esi virtuozs!

13. AINA

REDAKCIJĀ.

STEFANS (Šefam). Aizdod man divus taukšķus! Pretējā gadījumā es esmu pazudis!

ŠEFS. Vai tu ārprātīgs?! Man tādas naudas nemaz nav!

STEFANS. Aizej uz krājkasi! Tu taču zini, ka es atdošu!

ŠEFS. Kad?

STEFANS. Pēc diviem mēnešiem.

ŠEFS. Nevaru...

STEFANS. Aizdod, cik vari.

ŠEFS. Vienu varu.

STEFANS. Ņemu. (Krūmiņam). Aizdod trīnīti taksim!

KRŪMIŅŠ. Ņem!

STEFANS. Visu mūžu būšu tev pateicīgs un no pirmā honorāra atdošu!

ŠEFS. Kas noticis, Stefan?

STEFANS. Liela nelaime. Tikai nesaki Marutai. Man ir mīļākā. Es nupat kā nopirku viņai dzīvokli un mēbeles, tāpēc nedaudz pārtērējos.

ŠEFS. Ja tu man nepateiksi, kam tev vajadzīga nauda, es nedošu!

IEKŠĒJĀ BALSS. Izdomāja...

STEFANS. Es sadauzīju brāļa automašīnu. Mazliet par strauju iegāju likumā... Bet tur bija izlijusi eļļa... Pretī nāca smagais... Viņš arī mēģināja bremsēt... Stikli izbira... Viss jumts, dabiski, čupā... Noņēma kā ar ēveli...

ŠEFS. Ārprāts... Ko tad tu uzreiz neteici?

STEFANS. Pats saproti... es vēl esmu visa tā sasprindzinājuma varā...

ŠEFS. Kas tavam brālim ir par automašīnu?

STEFANS. Divpadsmitais moskvičs.

ŠEFS. Un pašiem kā?

STEFANS. Brālim laikam nāksies izņemt aci... Es tikai apdauzījos... Redzi, kāds plecs!

ŠEFS. Ak Dievs!... Bet kur tu dabūsi to otro taukšķi?

STEFANS. Nezinu... Laikam nāksies nest mēbeles uz komisijas veikalu...

ŠEFS. Izbeidz! Es tev aizdošu arī to otru. Man gan bija tāds kā pirkums paredzēts, bet lai pagaida...

STEFANS. Ko tu...

ŠEFS. Ak, liecies taču mierā!

14. AINA

JAUNAJĀ DZĪVOKLĪ.

KRISTĪNE. Vai šī tev ir īpaša vieta, kur satikties ar mīļākajām?

STEFANS. Nē. Šī vieta tikai nupat ir nodota ekspluatācijā – tu šeit būsi pirmais upuris.

KRISTĪNE. Ā – tas jau ir pagodinoši. Vai tagad tu, izmantodams situāciju, mani izvarosi?

STEFANS (saņem Kristīnes kleitas apkakli ar abām rokām un pārplēš). O, ja tu zinātu, kas tā ir par baudu – saplēst mīļotās meitenes kleitu!

KRISTĪNE. O, ja tu zinātu, kas tā ir par baudu, kad mīļotais vīrietis saplēš tev kleitu!

IEKŠĒJĀ BALSS. Oho!

STEFANS. Vai es varu būt vienreiz neprātīgs?

IEKŠĒJĀ BALSS. Vienreiz vari.

STEFANS. Vai to kombinē arī plēst uz pusēm?

IEKŠĒJĀ BALSS. Cik noprotu, meitenei iebildumu nebūtu. Ja tu pārplēsīsi arī biksītes, tad izgērbšanas pasākums būs noritējis stingri ieturētā vienotā stilā.

KRISTĪNE IEGĀŽAS UZ VĒDERA GULTĀ.

STEFANS. Vai tā mugura ir domāta man?

KRISTĪNE. Tev. Vai tu mani zīmogo?

STEFANS. Es iededzinu īpašumzīmi.

KRISTĪNE. Tas man atgādina bērniību. Kad es biju slima ar plaušu karsoni un vecmāmiņa man lika bankas. Tālāk varbūt nevirzies, ko? Citādi man nāksies visu vasaru nostaigāt garajās biksēs...

STEFANS. Es atzīmēšu, cik īsas kleitas tu drīksti valkāt.

KRISTĪNE. Tik garas?

STEFANS. Jā.

KRISTĪNE. Tad jau nav tik traki... Bet uz pirti gan es kādu laiku nevarēšu iet... Tev nāksies mani mazgāt vannā...

STEFANS. Labprāt. (Atlaižas uz muguras.)

KRISTĪNE (metas viņam virsū). Iekriti! Tagad piesargies!

IEKŠĒJĀ BALSS. Padomā, kā tu tagad rādīsies treniņos. Un ko teiks citas tavas piegulētājas par šo rotājumu?

STEFANS. Šis jau nav pirmais. Līgai paskaidrošu, ka tas no Marutas, bet Marutai – ka no Līgas...

15. AINA

PIE LĪGAS.

STEFANS. Es esmu tintē. Kaisles uzbangojumā saplēsu vienai no savām mīļākajām visas drēbes, tagad nezinu, kur lai nopērku vietā.

LĪGA. Stefan...

STEFANS. Tu mani mazliet nesapрати. Šoreiz runa nav par tevi. Paskaties – te ir viņas izmēri. Vai tu no tiem kaut ko saproti?

LĪGA. Saprotu...

STEFANS. Tad esi tik laipna un palīdzi man to visu nopirkt, jo galu galā tieši tu biji tā, kas man iemācīja plēst sievietēm drēbes.

LĪGA. Vai tu to nopietni, Stefan?

STEFANS. Vai tad pati neatceries?

LĪGA. Nē, es ne par to...

STEFANS. Par to mīļāko? Protams, ka nopietni. Tu taču nedomā, ka esi man vienīgā?

LĪGA. Parādi. Beidz, Stefan... Tā taču ir gatavā mazulīte...

STEFANS. Man jūs esat dažādas.

LĪGA. Cik viņai gadiņu?

STEFANS. Vienpadsmit.

LĪGA. Tā jau es domāju. Un pirmā numura krūšturis... Labi, ka nav nullīte... Vai arī to tu nabadzītei saplēsi?

STEFANS. Protams. Visu kā pieklājas.

LĪGA. Un kas man tagad jādara?

STEFANS. Tev ir jānāk man līdzi un jāiepērkas. Es tevi pavadišu kā maka turētājs un iepirkumu nesējs. Visam ir jābūt maksimāli augstā līmenī, jo viņa, atšķirībā no tevis, nelūdza, lai es dīrāju viņas panckas. Ja jaunas drēbes nebūs labākas par saplēstajām, var iznākt plaša mēroga skandāls. Vai tu saproti?

LĪGA. Ko tu vari muldēt! Iesim uz "Bērnu Pasauli"!

STEFANS. Vai tik tu nedomā, ka viņa patiešām ir bērns?

LĪGA. Labi, labi – "Bērnu Pasaulē" šad tad ko jēdzīgu var atrast.

STEFANS. Saprotu. Bet "Bērnu Pasauli" varbūt atstāsim uz beigām? Ir veikali, kurus taista ciet ātrāk.

LĪGA. Bet varbūt man labāk iet vienai? Man, protams, būs patīkami, ja cilvēki, tevi atpazīnuši, uz ielas atskatīsies, bet kā būs tev pašam?

STEFANS. Taisnība. Ja tevi tas neapgrūtinās, būšu patiesi pateicīgs.

LĪGA. Tu man pateiksies uzreiz pēc tam. Dod naudu! Cik jāiztērē?

STEFANS. Lieta ir tik nepatīkama, ka vari iztērēt visu.

LĪGA. Oho... Te arī pāris kažoku iznāks...

STEFANS. Ja iznāks, tad pērc arī kažokus.

LĪGA. Es tiešām nesaprotu, Stefan, kad tu runā nopietni un kad joko.

STEFANS. Es runāju nopietni. Šī nauda ir jāiztērē, maksimāli labi apģērbjot jaunu attiecīgu izmēru sievieti. Tikai šāda rīcība spēs mani izglābt no lielām nepatīkšanām.

LĪGA. Tu melo, Stefan.

STEFANS. Protams, ka meloju! Bet kā citādi lai es tev to ieskaidroju?

LĪGA. Dievs ar tevi... Kādā krāsā ir viņas mati?

STEFANS. Pagaiši. Acis – pelēkas. Seja – šaura.

LĪGA. Skaista?

STEFANS. Atbaidošāku neglīteni es savu mūžu neesmu redzējis.

LĪGA PAŠŪPO GALVU UN PROM.

16. AINA

TURPAT PĒC TRIM STUNDĀM. LĪGA NES VAIRĀKAS PAKAS, VIŅU PAVADA SOLĪDA IZSKATA NODZĒRIES VĪRIETIS AR VESELU SAIŅU KAUDZI.

LĪGA. Tā. Jaunais cilvēks bija tik laipns, ka par nelielu samaksu piekrita man palīdzēt.

BRUNIS. Brunis. Viss kārtībā, saimniek!

STEFANS. Varbūt viņš būs tik laipns un palīdzēs arī man?

LĪGA. Tev vēl ir darīšanas šeit. Pēc tam izdomāsim, ko darīt. (Brunim.) Es jums sirsnīgi pateicos! Nolieciet tepat zemē un saņemiet! (Sniedz desmit rubļus.)

BRUNIS. Novēlu jums lielu laimi! (Prom.)

LĪGA. Visu es nemaz neiztērēju. Tai tiešām ir jābūt lieliskai mīļākai, kuru tu tik karaliski apdāvē. Vai varbūt es esmu pārcentusies?

STEFANS. Viss kārtībā. Paldies tev!

LĪGA. Pateiksies gultā. Vai vēlies apskatīt pirkumus?

STEFANS. Es tev pilnīgi uzticos.

LĪGA. Es esmu neganti greizsirdīga. Tu nedrīksti aiziet, pirms nebūsi padarījis mani pilnīgi nespēcīgu.

IEKŠĒJĀ BALSS. Ak Dievs!...

STEFANS. Dievs nepalīdzēs.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tad tiec galā pats.

17. AINA

JAUNAIS DZĪVOKLIS PĒC PUSNAKTS. PĀRRODAS STEFANS. SEKO PAKĀM APKRĀVIES TAKSOMETRA ŠOFERIS. NOLIEK PAKAS UN PROM.

KRISTĪNE. Ak Dievs! Stefan!

STEFANS (saiņodams ārā drēbes). Es ceru, ka tu pārāk neuztraucies?

KRISTĪNE. Es uztraucos. Bet ne pārāk. Jāatzīstas, ka es krietnu laiku nogulēju.

IEKŠĒJĀ BALSS. Patīkami dzirdēt.

KRISTĪNE. Vai tas viss varbūt ir man?

STEFANS. Jā. Sāc piemērit.

KRISTĪNE (mērīdama). Tas viss ir muļķīgi, Stefan.

STEFANS. Protams, ka muļķīgi. Bet tādas tās sievietes ir.

KRISTĪNE. Kādas sievietes?

STEFANS. Es palūdzu savu draudzeni, lai viņa iepērkas. Pats taču es no tādām lietām neko nesaprotu.

KRISTĪNE. Kādu draudzeni?

STEFANS. Labu. Mēs ar viņu mācījāmies vienā klasē.

KRISTĪNE. Un ko tu viņai teici?

STEFANS. Teicu, ka esmu saplēsis savai iemīļotajai visas drēbes. Viņa laipni piekrita man palīdzēt. Tiesa, par to man pēc tam vajadzēja viņai atdoties. Tāpēc arī esmu tik vēlu.

KRISTĪNE. Stefan! (Iesmejas.) Ko tu runā! Mīlais! Man savu mūžu nav bijis tik daudz drēbju! Ko lai es ar tām iesāku? Vispirms taču ir jāpierod!

STEFANS. Ko lai dara – mēs, žurnālisti, vienmēr tiecamies pēc sensācijām.

KRISTĪNE. Vai arī savu sievu tu tik bagātīgi ģērbi?

STEFANS. Jautājums nav pārāk taktisks, bet mana sieva mēdza iepirkties pati.

KRISTĪNE. Kā lai es tev pateicos?

IEKŠĒJĀ BALSS. Mjā...

18. AINA

STEFANA DZĪVOKLIS.

MARUTA. Es gribu bērnu.

STEFANS. No kā?

MARUTA. No tevis.

STEFANS. Kāpēc?

MARUTA. Tāpēc, ka es tevi mīlu.

STEFANS. Kāpēc tev piepeši ienāca prātā iemīlēt mani un pie tam vēl beidzot gribēt no manis bērnu?

MARUTA. Tas nav pēkšņi. Es vienmēr esmu tevi mīlējusi. Tikai vienu brīdi sašaubījos...

MARUTA. Interesanti – kā tad izpaudās tava sašaubīšanās?

MARUTA. Tikai ne tā, kā tu visu laiku domāji.

STEFANS. Es neko nedomāju! Es tikai ņemu vērā to, ko pats savām acīm skaidri redzēju.

MARUTA. Es saprotu, ka tavš pašlepnums ir aizskarts... Bet vai tu neesi pietiekoši man atmaksājis par to?... Gan ar Dagniju...

STEFANS. Vai viņa ar tevi padalījās savos priekos?

MARUTA. Jā.

STEFANS. Tevi tas satrieca?

MARUTA. Es sapratu, ka esmu to pelnījusi.

STEFANS. Bet vienalga. Atgriezt neko vairs nav iespējams. Es nespēju tev palīdzēt, jo taisos precēties. Iesaku tev darīt to pašu. Protams, pirms tam mēs pēc abpusējas vienošanās izšķirsimies.

MARUTA. Tā bija pirmā reize, kad viņš mani noskūpstīja. Kāpēc tu toreiz neko nedarīji? Es taču biju muļķe un neko no dzīves nezināju!

STEFANS (smejas). Piedod, man tas neliekas smieklīgi, bet nervi vairs nav tie. Viņš tevi pameta?

MARUTA. Nē, es aizgāju, kad sapratu, cik šausmīgu kļūdu esmu izdarījusi. Es esmu daudz ko pārdzīvojusi pa šo laiku un daudz ko sapratusi. Es vairs neesmu tā, kas agrāk.

IEKŠĒJĀ BALSS. Jā, tu vairs neesi tā.

MARUTA. Viņš nav slikts cilvēks. Un ļoti mīl mani. Es viņam atklāti visu paskaidroju, kad atstāju. Viņš raudāja un teica, ka nespējot dzīvot bez manis. Tagad viņš katru dienu man seko, lai gan klāt nenāk. Es baidos, ka viņu atlaidīs no darba.

IEKŠĒJĀ BALSS. Viņai gan ir laba un līdzcietīga sirds.

MARUTA. Droši vien, viņš arī tagad stāv pretī mūsu logiem.

STEFANS. To var noskaidrot. (Pieiet pie loga.) Stāv. Nekas mums neiznāks, mīlā.

MARUTA. Tu nespēj man piedot?

STEFANS. Es nezinu, kas tas ir – piedošana. Ja vienaldzība, tad esmu tev jau gandrīz pilnīgi piedevis.

MARUTA. Tad ko man darīt?

STEFANS. Ņem savu tēviņu, un ievācieties vienā no šīm istabām.

MARUTA. Viņam pašam ir dzīvoklis.

STEFANS. Kā vēlies. (Sagrābsta pa kabatām rotaslietu komplektu un izber uz galda Marutai priekšā.)

MARUTA. Kas tas ir?

STEFANS. Tas tev. Uz šķiršanas.

MARUTA. Paldies. (Prom.)

IEZVANĀS TELEFONS. STEFANS PACEĻ KLAUSULI.

INGUNA. Vai biedrs Lejnieks?

IEKŠĒJĀ BALSS. Sieviete, jauna, samulsusi.

STEFANS. Lejnieks.

INGUNA. Es esmu jūsu kolēģes meita... Inguna... Mēs redzējamies manas mātes jubilejā... somu pirtī...

STEFANS. Es jūs atceros.

INGUNA. Mums ir pasākums... Mani draugi lūdza, lai es jūs uzaicinu... Jūs droši vien esat ļoti aizņemts...

IEKŠĒJĀ BALSS. Protams, ka tu esi aizņemts!

STEFANS. Kur tad jums būs tas pasākums?

INGUNA. Ziniet... arī somu pirtī... Izbraukšana piektdien pēc pusdienas no stacijas laukuma... četros... ar autobusu... Vispār tas pasākums ir paredzēts uz divām dienām... Jūs atvestu atpakaļ, kad vien jūs gribētu... Organizētāji jums maksātu piecdesmit rubļus... Tas droši vien ir maz...

STEFANS. Nē, tas ir daudz.

INGUNA. Tad jūs varat?

STEFANS. Es padomāšu.

INGUNA. Kad man jums piezvanīt?

STEFANS. Rīt.

INGUNA. Ap šo pašu laiku?

STEFANS. Jā.

INGUNA. Es jums pateicos. Neņemiet ļaunā... Uzredzēšanos.

STEFANS. Uzredzēšanos.

IEKŠĒJĀ BALSS. Piecdesmit rubļi ir normāli. Tu esi notrallinājis ar Kristīni gandrīz visus savus krājumus. Piecdesmit rubļi ir puse no jaunā speciālista algas. Ne radio, ne televīzija tev tik daudz nemaksā. Tas ir normāls rakstiņš.

STEFANS. Tev taisnība – lieki piecdesmit rubļi par ļaunu nenāks. Vēl jo vairāk tāpēc, ka piektdien no rīta man gan ir jābūt televīzijā, bet pēc tam es esmu brīvs.

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu, protams. Tevi aizvedīs, noklausīsies, iedos piecdesmit rubļus un atvedīs atpakaļ – vēl pirms pusnakts tu būsi mājās!

STEFANS. Kurās mājās?

IEKŠĒJĀ BALSS. Izvēlies! Arī Līgas dzīvokļa atslēgas taču tev ir!

SOMU PIRTS. NOLŪZUŠI JAUNIEŠI. STEFANS ATPŪTAS TELPĀ, KUR UZ DĪVĀNA HALĀTĀ GUĻ, INGUNA.

IEKŠĒJĀ BALSS. Liktenis... Un varu derēt, ka zem šī apģērba gabala nekā cita nav – tikai viņas kailais, kārdinošais ķermenis – somu pirts taču!

INGUNA. Es laikam esmu mazliet par daudz dzērusi...

IEKŠĒJĀ BALSS. Ļoti labi! Tas mums der!

STEFANS. Es nedrīkstu būt cūka!

IEKŠĒJĀ BALSS. Nu un tad? Tu labi zini, ka vispār esi liela mēroga cūka. Bet šāda izdevība otrreiz tavā dzīvē negadīsies – šī meitene pa visām līnijām četrreiz pārspēj Marutu! Ņem, nojāj viņu un staigā laimīgs! Kristīnei taču tāpēc ne mats no galvas nenokritīs!

INGUNA. Grūti elpot...

STEFANS (attaisa meitenes halātu). Vai tagad ir vieglāk?

INGUNA. Mazliet...

IEKŠĒJĀ BALSS. Idiot, aizslēdz durvis!

STEFANS AIZSLĒDZ DURVIS.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kas tad nu? Tev ir tik liela pieredze, bet tu vēl arvien trīci pirms katras jaunas sievietes!

STEFANS. Es tevi mīlu, Inguna...

IEKŠĒJĀ BALSS. Tikai nesasteidz. Turpini viņas uzbudināšanu, līdz nabadzītei sāk likties, ka viņa ir ar mieru labprātīgi tev atdoties. Tavi glāsti viņu tonizē, organisms rod spēkus cīnīties ar alkoholu, bet tā vēl ir pietiekami taviem zemiskajiem nolūkiem.

INGUNA. Stefan!...

STEFANS. Inguna... kā es spēju tik ilgi nodzīvot bez tevis?... Tu – mana saule... mans nerasniedzamais sapnis...

IEKŠĒJĀ BALSS. Izklausās stipri oriģināli. Bet intonācija varētu pārlicināt.

INGUNA. Stefan... Stefan... mīlais...

IEKŠĒJĀ BALSS. Arī nav diez cik oriģināli. Bet liecina par patiesu kaisli un gatavību atdoties. Manuprāt ir īstais brīdis šķīstās ieņemšanas aktam!

INGUNA. Stefan!... Stefan!... Mans mīlais!... Mans vienīgais!... Stefan!... Lūdzu, lūdzu, piedod, ka es raudu!... Man ir tik labi!... Es taču visu šo laiku nebiju spējīga domāt ne par vienu citu, kā tikai par tevi!... Atceries?... Kopš mūsu iepriekšējās tikšanās!... Tu rādījies man sapņos un dienā vienmēr bijī kopā ar mani!... Iztēlē!... Es necerēju, ka kādreiz tu patiešām būsi mans!... Es esmu tik laimīga!...

IEKŠĒJĀ BALSS. Tikai nevar zināt, cik ilgi.

20. AINA

TURPAT. NĀKAMAJĀ DIENĀ.

INGUNA, HALĀTĀ IETINUSIES, SĒŽ UZ DĪVĀNA.

STEFANS (uztrūkstas no miega). Piedodiet. (Apsēžas Ingunai blakus.) Piedod, ka tā
iznāca.

IEKŠĒJĀ BALSS. Iznāca tīri labi! Liekas, ka tu tiešām pārdzīvo lielāko traģēdiju vai
vismaz drāmu savā mūžā.

INGUNA. Es biju piedzērusies?

STEFANS. Es arī. Es zinu, es to nedrīkstēju darīt, bet es tevi mīlu neprātīgi... un nu
vairs neko nevar labot...

IEKŠĒJĀ BALSS. Ko tu tur muldi?

INGUNA. Visi aizbrauca. Mēs te esam divi vien. Nezinu, bet es esmu laimīga... Es
tagad jūtos tik neparasti labi un viegli... Un tik droši... Es zinu – tu šķiries no
sievas... Viņa nebija tev uzticīga...

IEKŠĒJĀ BALSS. Stulbene! Visu viņa zina un saprot, izņemot to, ko vajadzētu.

INGUNA. Tātad tas ir noticis... Nē, tu nedomā – es to nenožēloju... Es tikai biju
iedomājusies, ka tas notiks citādi... Un ne ar tevi... Nē, tu nepārproti! Es mīlu
tevi, tikai tevi un nevienu citu un nekad neesmu mīlējusi! Bet es taču nevarēju
iedomāties, ka drīkstu cerēt uz tevi, saproti pats! Jocīgi. Es tagad esmu
sieviete... Man tagad jāizturas citādi... Ar pienācīgo cieņu, vai ne?

STEFANS (Iekšējai Balsij). Vēl mazliet, un es patiešām viņā iemīlēšos.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tu pareizi darīsi. Tev taču vajag to, kas ir pirmreizējs, uz mūžiem
tavs un svešu roku neskarts, kas smaržo tīri kā pirmais sniegs un žilbinoši
laistās saulē. Protams, tev ir Kristīne, bet, ja nu kāds gar viņu nejauši
nogrābstās? Vienmēr vajag turēt rezervē vēl kādu variantu. Vēl vienu picīņu
tīra sniega.

INGUNA. Stefan... izdari, lūdzu, to ar mani vēlreiz... Pagājušo nakti es tikpat kā
neatceros... Tas ir drausmīgi... Piedod – es nekad vairs nedzeršu...

21. AINA

STEFANA DZĪVOKLIS.

STEFANS. Kas noticis?

MARUTA. Es nezinu, kā tālāk dzīvot.

STEFANS. Es arī ne. Bet jādzīvo vien ir.

MARUTA. Vai tu tiešām precēsies ar to meiteni?

STEFANS. Jā. Tikko būšu izšķīries no tevis.

MARUTA. Vai pēc kāzām jūs abi apmetīsieties šeit?

STEFANS. Viņai ir pašai savs dzīvoklis.

MARUTA. Tad jūs dzīvosiet tur?

STEFANS. Ja tu vēlies, tad šis ir tavs dzīvoklis.

MARUTA. Man patiešām nav citur, kur dzīvot... Pie vecākiem es nevaru atgriezties...

Un viņi nemaz nezina, ka mēs šķiramies... Vai es tiešām drīkstu te dzīvot?

STEFANS. Protams. Jūs abi drīkstat te dzīvot. Es izrakstīšos.

MARUTA. Mēs neesam abi. Es esmu viena. Izrādās, ka es nespēju ar viņu gulēt...

STEFANS. Tu gribi teikt, ka neesi ar viņu gulējusi?

MARUTA. Protams, ne. Tu domāji, ka esmu... Vai tikai tāpēc tu nolēmi pamest mani?... Nē, es tiešām neesmu ar viņu gulējusi, Stefan... Es tev zvēru... Goda vārds... Vai tad tu vari man piedot?... Es patiešām neesmu ar viņu gulējusi... Stefan...

STEFANS. Piedošana ir idiotisms. Kas mēs tādi esam, ka mums ir nepārtraukti savstarpēji jāpiedod? Es tiešām biju pārliecināts, ka jums ir attiecības. Bet ne jau tas ir galvenais tagad.

MARUTA. Kas tad? Tas, ka tu esi apsolijs tai meitenei viņu precēt? Vai tu viņu mīli?

STEFANS. Tieši tur slēpjas visu problēmu atslēga. Es nevienu nemīlu. Līdz ar to man nav emocionāla pamata izvēlei. Ir racionāls. Viņu es esmu apsolijs precēt, tāpēc nebūtu glīti, ja es tagad to nedarītu. No tevis es esmu apsolijs šķirties, tāpēc būtu muļķīgi, ja es tagad nez kāpēc ar tevi atkal saietu kopā. Vai tu tici, ka es nevienu nemīlu?

MARUTA. Bet es mīlu tikai tevi. Un nevienu citu nekad neesmu mīlējusi.

STEFANS. Varbūt izbeigsim šīs muļķīgās sarunas?

MARUTA. Izbeigsim. (Metas viņam ap kaklu.)

IEKŠĒJĀ BALSS. Ļoti kaislīga sieviete.

22. AINA

KAFEJNĪCA "MIRANDOLĪNA".

VAĻKA. Kā klājas Kristīnei?

STEFANS. Labi. Vārtās pa saglabāšanu.

VAĻKA. Vai stāvoklis ir tik bīstams?

STEFANS. Nē, cik saprotu. Drošības dēļ.

VAĻKA. Nu ja. Sveiciniet viņu, kad satiekat!

STEFANS. Paldies. Noteikti sveicināšu.

VAĻKA. No Vaļas. Ko jūs vēlētos?

STEFANS. Kā parasts – kafiju un divas sviestmaizes pēc jūsu izvēles.

VAĻKA. Viss?

STEFANS. Paldies – viss.

VAĻKA PROM.

IEKŠĒJĀ BALSS. Ko tu darīsi?

STEFANS. Neko. Lai dara tas, kas spēj kaut ko izdarīt. Man trūkst saprašanas. Tām mātītēm jau viegli. Viņas tikai guļ un gaida, kamēr izdaru ar viņām visu, kas

darāms, pēc tam viņas sāk attīstīt sevī augli un dzemdēt, bet es esmu bezizejas situācijā. Lai viņas dara, ko grib.

IEKŠĒJĀ BALSS. Sniegs kūst.

STEFANS. Pats redzu. Neesmu akls.

IEKŠĒJĀ BALSS. Sniegs kūst. Un tas tev nav pirmais sniegs.

STEFANS. Kad pirmais sniegs kūst, tas ir traģiski. Kad pēdējais sniegs kūst, tas ir jauki. Tas vēstī pavasari. Dabas atmodu jaunai dzīvei. Viss plūst, viss mainās.

IEKŠĒJĀ BALSS. Kurš tā teica?

STEFANS. Dzērājs, čurādams uz stūra.

IEKŠĒJĀ BALSS. Tev tagad būs četri kompleksi.

STEFANS. Četri?

IEKŠĒJĀ BALSS. Jā – trīs ārļaulības bērni un pievilta sieva.

STEFANS. Tas ir tādā gadījumā, ja visām piedzims tikai pa vienam bērnam.

IEKŠĒJĀ BALSS. Protams.

STEFANS. Maruta nebūs komplekss. Viņa zināja, uz ko iet. Viņa pati ir vainīga. Arī Līga var vākties pie velna. Inguna ir sāpīgāks faktors. Jā – un Kristīne arī, protams. Ja Kristīnei būs kādi iebildumi, lai vācas pie velna. Izšķiršos un apprecēšu Ingunu. Viņa būs bezgala laimīga.

IEKŠĒJĀ BALSS. Bet, ja Kristīnei nebūs iebildumu?

STEFANS. Tad lai Inguna vācas pie velna. Auklēt Stefana Lejnieka bērnu – tā vien jau ir milzīga laime, kur nu vēl – ja šis bērns ir no pašas klēpja nācis. Es viņas vietā nesūdzētos.

ATNĀK VAĻKA AR KAFIJU UN ŠKIŅĶMAIZĪTĒM.

STEFANS. Paldies.

VAĻKA. Un noteikti pasveiciniet Kristīni! (Prom.)

STEFANS. Paldies. Sniegs drīz nokusīs. Un silti palu ūdeņi tecēs uz jūru.

IEKŠĒJĀ BALSS. Palu ūdeņi ir auksti.

23. AINA

LĪGA. Es jau biju sagatavojusies nezin kam, bet tikpat kā neko nejutu. Esmu gatava dzemdēt kaut vai katru gadu!

IEKŠĒJĀ BALSS. Labi gan, ka puika. Meitenīti viņa izaudzinātu pārāk vēsu un kokainu, no puikas varbūt ar laiku izveidosies teicams psihiatrs.

KRISTĪNE. Neraizējies, tu neesi pie tā vainīgs. Vainīgas esan mēs – sievietes –, kuras tik neprātīgi tevi mīlam. Rūpējies par visiem saviem bērniem un viņu mātēm, kā tas īstam vīrietim pienākas. Es tevi saprotu, tāpēc no manis tu nekādus pārmetumus nedzirdēsi.

INGUNA. Ak, Stefan!... Kāpēc, kāpēc tieši tā vajadzēja iegrozīties?... Kāpēc tu nesatiki mani pirmo?!... Kāpēc es tev patrāpījos pēdējā?!...

STEFANS. Es arī sev bieži to jautāju. Bet kā nerodu atbildi, tā nerodu...

INGUNA. Laikam jau tas ir liktenis... Nu ko – ja man nav lemts būt par tavu vienīgo, tad vismaz būšu viena no daudzajām – arī tā tādai meitenei kā es ir pietiekoši liela laime...

STEFANS. Tu neesi tāda meitene. Tu esi tikko uzplaukušas sievišķības un daiļuma kvintesence!

MARUTA. Es saprotu, es pati esmu pie visa vainīga... Protams – man bija klusa cerība, ka pēc bērna piedzimšanas tu atgriezīsies un es atkal būšu tava vienīgā, kā tu atkal esi un faktiski vienmēr esi bijis mans vienīgais, bet par kļūdām ir jāmaksā vairāk, nekā mēs gribētu... Ja tu pats esi ar mieru nepamest mani, tad es esmu gatava būt par vienu no tavām četrām sievietēm... Es nespēju bez tevis dzīvot, Stefan...

24. AINA

LATVIJAS ĀRLIETU MINISTRIJĀ.

STEFANS. Vai jūs saprotat, ko es vēlos?

ĀRLIETU MINISTRIS. Nē... ne gluži.

STEFANS. Es vēlos atgriezties pie tikumīgas dzīves. Es vēlos, lai viss būtu oficiāli! Ja jūs palīdzēsiet man iegūt Turcijas pavalstniecību, es drīkstēšu apprecēt visas četras savas faktiskās sievas. Tad es atkal varēšu saukties par godīgu cilvēku!

ĀRLIETU MINISTRIS. Jā, jā... es saprotu... Bet man ir jānoskaidro Maskavas nostāja šajā jautājumā... (Paceļ klausuli.) Diemžēl Maskava neatbalsta...

25. AINA

VALSTS DROŠĪBAS KOMITEJĀ.

VDK PULKVEDIS. Kādi vēji tad pie mums atpūtuši tik populāru cilvēku? Jūs taču zināt, ka intervijas mēs nesniedzam?

STEFANS. Jā, protams. Bet man ir kāds plāns. Vēlos kalpot ne tikai lasītāju interesēm, bet arī valsts drošībai. Ja varētu nokārtot, ka es iegūstu Turcijas pavalstniecību, tad man ar laiku rastos iespēja iegūt vērtīgas ziņas par šīs valsts militārajiem un politiskajiem mērķiem. Turcija, kā nekā, ir NATO sastāvā.

VDK PULKVEDIS. Jā, es zinu. Labi. Es sazināšos ar Maskavu. (Paceļ klausuli.) Maskava atbalsta.

26. AINA

TURCIJAS VĒSTNIECĪBĀ.

TURCIJAS SŪTNIS. Vai atzīstat, ka vienīgais dievs ir Allahs un Muhameds ir viņa praviētis?

STEFANS. Atzīstu. Un ne to vien.

TURCIJAS SŪTNIS. Vairāk nevajag. Te jums būs Turcijas pilsoņa pase.

27. AINA

LĪGA. Tas ir tevis cienīgs risinājums, Stefan. Nāc paskaties, cik mazais Stefaniņš ir līdzīgs tev!

MARUTA. Redzi nu, kā... Tu esi mans otrais un vienīgais vīrs...

STEFANS. Kā mēs tagad dzīvosim?

KRISTĪNE. Kā tu liksi, tā arī dzīvosim. Tu tagad esi mūsu kungs un pavēlnieks, mūsu pienākums ir paklausīt tev uz vārda.

MARUTA. Par spīti visam, mēs tomēr esam eiropietes. Es esmu gatava pakļauties vīrietim, kuru mīlu, bet nevēlos, ka man pilnībā tiktu laupītas balsstiesības ģimenē.

KRISTĪNE. Stefans neizskatās pēc tāda, kas gribētu apspiest un pazemot mūsu personības. Tieši tāpēc jau viņš vaicā pēc mūsu domām attiecībā uz tālāko dzīvošanu.

LĪGA. Mums ir jāizlemj, kur mēs, tāds bars, tagad apmetīsimies.

INGUNA. Jūs domājat, ka mums visiem tagad vajadzētu mitināties vienās telpās?

MARUTA. Tas būtu absurds! Kāpēc jāčupojas, ja mūsu ģimenes rīcībā ir trīs dzīvokļi turklāt vēl Ingunas istabiņa viņas vecāku mājā?

LĪGA. Bet Stefanam tas var sagādāt zināmas neērtības. Pie kuras lai dzīvo viņš? Vai lai meklējam viņam atsevišķu dzīvokli? Varbūt mēģināt samainīt visus mūsu dzīvokļus pret vienu piecistabu?

MARUTA. Muļķības. Viņš lai dzīvo pārmaiņus pie mums visām. Tas būs ērtāk, nekā mūžīgi čupoties.

LĪGA. Bet, ja nu man pēkšņi ļoti ievajagas Stefanu, kad viņš ir pie kādas citas?

MARUTA. Var taču piezvanīt!

LĪGA. Ja ir telefons.

MARUTA. Mums ir jāpanāk, lai telefoni būtu visām. Ar Stefana sakariem, tas nav nemaz tik grūti izdarāms. Turklāt – var ārkārtējā gadījumā arī atskriet, nav jau tie attālumi te nekādi nepārvarami.

KRISTĪNE. Es piekrītu Marutai.

LĪGA. Padodos!

INGUNA. Es tikai nezinu, ko teiks mani vecāki. Mani viņi kaut kā piecieš un Jānīti, bet pašreizējā situācijā Stefanu...

MARUTA. Darīsim tā –, kad pienāks tava kārta, es ar mazo došos padzīvot pie saviem vecākiem, bet tu pa to laiku ievāksies manā dzīvoklī.

INGUNA. Jā, tā varētu būt izeja.

LAIMĪGĀS BEIGAS